ΣΦΑΙΡΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΟΣ Ε' ΑΡ. 237

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 18 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγαὶ καὶ Ἐπιστολαὶ ἀπ'εὐθείας πρὸς τὸν ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησία δρ. 50.—	Ἑξάμ. δρ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» Φρ. 50.—	Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ. 4.—	» Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας: 30 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ ΠΟΥ ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΥΟΝΤΑΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΗΣΤΕΙΑΝ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

ΟΙ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ

Αἱ κυρίαι Βερυκίου (ἀριστερὰ) καὶ Κούλη (δεξιὰ) εἰς τὸ μέσον ὁ κ. Κολοβὸς ὀλίγον μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν των ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν λῃστῶν, διηγοῦνται τὰς λεπτομερείας τῆς συλλήψεώς των εἰς τὴν βεράνταν τοῦ Ξενοδοχείου. Τὰ ἴχνη τῆς περιπετείας των διακρίνονται ἀπὸ τῆς ξεσχισμένες μεταξωτὲς κάλτσες των καὶ τὶς καταρακωμένες τουαλέττες των. Ἀπὸ τὴν παραπλάνησίν των εἰς τὴν δασώδη καὶ βραχώδη περιοχὴν τοῦ Διονύσου.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΣΚΙΤΣΑ

ΠΡΟΣ ΣΠΑΝΙΑΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἀγαπητὲ κύριε,

Μέσα εἰς τὸ θλιβερὸν δωμάτιον τῆς φυλακῆς ὅπου κρατεῖσθε ὑποθέτω πὼς δὲν θὰ σᾶς διαταράξῃ τὴν γαλήνην σας ἡ ἐπιστολή μου αὐτή. Ἄλλως τε ἕνας ἄνδρας ποὺ ἐδοκίμασε τὴν ἠδύτητα δέκα νυκτῶν τοῦ γάμου μὲ δέκα ἐντελῶς διαφορετικὰς γυναίκας θὰ ἔχει πάρει ὅλον τὸν ἀέρα τοῦ θορύβου.

Ἔρχομαι λοιπὸν νὰ σᾶς ἐρωτήσω, ἀγαπητέ μου κύριε: Ἀπὸ τὰς δέκα γυναίκας, τὰς ὁποίας ἐθέσατε ὡς ἡρωΐδας εἰς τὸν κινηματογραφικὴν κομεντὶ τῆς ζωῆς σας,πόσαι ἄρα γε νὰ σᾶς ἠγάπησαν, ἢ διὰ νὰ εἶσαι ἐλληκρινέστερα πόσας ἀγαπήσατε; Ἀπάνω στὸ παλκοσένικο τοῦ βίου σας ὅπου τόσον ἐβκολα ἀνεβάσατε καὶ εὐκολώτερον ἀκόμη κατεβάσατε ὁλόκληρον ὁρμαθὸν γυναικῶν, δὲν διεκρίνατε σὲ καμμίαν γων'ἀν τὸν ἔρωτα καὶ δὲν σᾶς ἐδόθη ποτὲ εὐκαιρία νὰ δώσετε καὶ εἰς αὐτὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ρόλους τῆς ὑπερέτπας σας, ἔστω καὶ τὸν ρόλον ἑνὸς κουμπέσου Καὶ ἂν εἶσθε κατὰ τοιοῦτον τρόπον πλασμένος ὥστε νὰ γράφετε ὅλα τὰ κεφάλαια τῆς ἐρωτικῆς αἰσθηματολογίας εἰς τὰ παλιὰ σας παπουτσια,ὑποθέτω κάποτε μιὰ ἀπὸ ὅλας τὰς γυναίκας, αἱ ὁποῖαι εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ δοκιμάσουν τὴν γλυκύτητα τῆς συντροφιᾶς σας θὰ ἔτυχε νὰ σᾶς μιλήσῃ περὶ ἔρωτος.Καὶ ἂν πεισθῶτι κάποτε ἀγαπήσατε καμμίανάπὸ ὅλας τὰς συντρόφους σας θὰ ἔχω ὅλο τὸ θάρρος νὰ σᾶς ἐρωτήσω: Καὶ ἂν καμμιὰν φορὰν ἐξέλθετε τῶν φυλακῶν πρὸς ποίαν ἀπὸ ὅλας τὰς δέκα συζύγους σας θὰ κατευθυνθῆτε; Φυσικὰ πρὸς ἐκείνην ποὺ ἀγαπήσατε. Ἐκτὸς ἂν δὲν κατωρθώσατε ν' ἀγαπήσετε καμμίαν, ὁπότε σᾶς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν ἐνόχλησιν.

ΣΤΕΛΛΑ

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ

– Αὐτὸ θὰ εἶνε πολὺ κακό. Δὲν ἤθελα νὰ μιλήσετε σὲ κανένα γιὰ τὰς σχέσεις μας.

—Σᾶς εἶχα χάσει δέκα ἡμέρας. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲν ἐπῆρα οὔτ' ἕνα σας γράμμα. Καταλαβαίνετε πολὺ καλὰ ἕως ποῦ μπορεῖ νὰ φθάσῃ ἡ ἀνυπομονησία ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἀγαπᾷ.

—Εὐτυχῶς ποὺ ὁ φίλος σας ἐνήργησε στὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ χωρὶς μπρίο...

—Ὥστε λοιπὸν δὲν ἐλάβατε τὸ γράμμα μου;

—Καθόλου. Δὲν χαίρεσθε;

—Φαίνεται πὼς ὁ φίλος μου θὰ ἔφυγεν ἔξαφνα γιὰ τὸ Λουτράκι;

—Ὥστε ἐδώσατε ἕνα γράμμα σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν εἶσθε βέβαιος ἂν θὰ τὸ δώσῃ. Ἄ, πρέπει νὰ σᾶς μαλώσω, κύριε...

—Δὲν ὑπέθετα πὼς ὁ φίλος μου θὰ ἔφευγεν ἔτσι ἀπότομα... Αὐτὴ ἡ κατηραμένη ἀγκίλωσις...

—Πῶς ἐμπιστεύεσθε ἕνα τόσον σοβαρὸ γράμμα σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ὑποφέρει...

—Ἐκτύπησεν ὁ καϋμένος σὲ μιὰ ἐκδρομὴ ποὺ εἶχεν κάνει πέραν στὴ Χελιδονοῦ προς τιμήν του. Εἶχαν βραβευθῆ τὰ κρασιά του σὲ μιὰ ἔκθεσιν...

—Εἶνε ἔμπορος κρασιῶν ὁ φίλος σας;

—Ἔχει ἐργοστάσιον στὸν Πειραιᾶ. Στὴν Ἀκτὴ Μιαούλη... Τί ἔχετε;

—Τίποτε... Εἶνε μελαχροινός.

—Πολύ...

—Ὀνομάζεται;..

—Λέανδρος... Μὰ σεῖς κιτρινίσατε. Πρὸς Θεοῦ...

—Καὶ εἶνε παντρευμένος;

—Ἀπὸ πέρσι...

—Καὶ ἡ γυναῖκα του ὀνομάζεται Λελέ, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Δὲν γνωρίζω τὴν γυναῖκα του... Μὰ τί ἔχετε; Θὰ πέσετε...

—Ἀφῆστε με, μοῦ τὰ φτιάσατε ὡραῖα... Μὰ σᾶς παρακαλῶ...

—Ἐδώσατε στὸν ἄντρα μου ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα γιὰ μένα... Ἄθλιε!...

—! ! ! !

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΦΛΟΓΑ

Ἤμουνα κατάχλωμη ἀπὸ τὰ χάδια σου σὰν τὸ ξημέρωμα ἄρχισε ν' ἁπλώνεται κι' αἰσθάνθηκα γύρω ἀπὸ τὴν καρδιά μου ἕνα στεφάνι ποὺ γινότανε ὁλοένα πιὸ σφιχτό.

Τὰ χείλη μου ἦσαν στεγνά, τὰ χέρια μου ἀσήκωτα, τὰ γόνατά μου σὰν σπασμένα καὶδέρμα μου ἀκόμη κατακκόκινο ἀπὸ τὰ δόντια σου ποὺ ἀλύπητα βύθιζες στὴ σάρκα μου.

Θὰ κατέβω στὴ πηγὴ ποὺ ἀνθίζουν οἱ αἱματόχρωμοι κρίνοι κι' ἐκεῖ θὰ νοιώσω τὸ παγωμένο νερὸ νὰ δροσίζῃ τὸ κορμί μου.

Ἔπειτα θὰ ξαπλώσω ἐκεῖ κοντὰ στὴ χλόη καὶ θὰ κοιμηθῶ.

Σὲ λίγο ξέρω πῶς θἄρθῃς νὰ γονατίσῃς κοντά μου κι' ἐγὼ ξεκούραστη πιὰ θὰ σηκωθῶ γιὰ νὰ βυθίσω τὰ μάτια μου μέσα στὰ δικά σου.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΤΟ ΠΕΙΣΜΑ

Θὰ μετανοιώσῃς! Καὶ εἶμαι σίγουρος σ' αὐτό, γιατὶ δὲν στάθμισες καλὰ τὶς σκέψεις σου!.. Βιάσθηκες. Ἡ φούρια, ποὺ εἶχες ἀπ' τὸ γνωστὸ ἐκεῖνο πεῖσμα σου, σ' ἀνάγκασε νὰ μὴ μὲ δεχθῇς χθὲς τ' ἀπόβραδο, μολονότι ἤσουνα μονάχη. Καί, προτίμησες νὰ φύγω, μ' ἐδίωξες μὲ τὸν χειρότερο τρόπο.

Ἡ κάκια σου, ποὺ ζωγραφίζετο στὶς ἀλλόκοτες κεῖνες γραμμὲς τῆς ἀσχημης τόρα μορφῆς σου, φκιαγμένες ἀπὸ τὸ μανιάτικο πεῖσμα, μ' ἔγνεψε, μὲ πρόσταξε νὰ φύγω μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ γληγοράδα. Καὶ ἔφυγα!.. Ἔφυγα γιὰ νὰ μὴ σὲ ξαναΐδῶ ἴσως γιὰ πάντα. Ἔφυγα μὲ τὴν πεποίθησι πῶς μιὰ μέρα θὰ μετανοιώσῃς καὶ θὰ κλαύσῃς πικρά! Αὐτή σου δὲ ἡ σκληρὴ καρδιὰ θὰ κομματιασθῇ ἀργότερα, ὅταν μάθῃ πῶς ἐγὼ τότες ἔπνιξα κάθε ἄλλο αἴσθημα ποὺ μ' ἐνέπνεον τὰ νεανικά μου ὄνειρα κι' ἄφησα τὴν ψυχή μου ἐλεύθερη νὰ σ' ἀγαπήσῃ!...

Ἰωάννης Γιαννάκης

M. RIA CORELLI

ΓΚΛΟΡΙΑ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Λίδος ALEX

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Καὶ σεῖς Μὰξ Κρώμπ; ἠρώτησε. Εἶσαι ἐπίσης σκλάβος.

—Ὄχι, ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ ὁ ἐρωτώμενος. – Εἶμαι Γερμανὸς καὶ σοσιαλιστὴς ἕως τὸ κόκκαλο. Ἐχθρὸς ἄσπονδος ὅλων τῶν ἐστεμμένων καὶ ἰδιαιτέρως αὐτοῦ ποὺ μὲ κυβερνᾶ.

Ὁ Θὸρντ ἐμειδίασεν ἐκ νέου καὶ διακόπτων αὐτὴν τὴν φορὰν τελειωτικὰ τὴν ἀνάκρισιν εἶπε μὲ τόνον φωνῆς ἐπισήμου:

—Μᾶς ἐμπνέετε μεγάλην ἐμπιστοσύνην καὶ οἱ δύο εἶπε καὶ παραλείπομεν τοὺς ἄλλους τύπους. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει μόνον εἶνε νὰ ἔχωμεν τὸν ὅρκον σας ὅτι θὰ μᾶς ὑπηρετήσετε πιστὰ ἀφοῦ προηγουμένως διαβάσετε ὅλα τὰ ἄρθρα τοῦ Συνδέσμου μας.

—Καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἀφοῦ διαβάσωμε τὰ ἄρθρα θελήσωμε νὰ ὑποχωρήσωμε, ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ ὁ Πασκουῖνος.

Ἄκρα σιωπὴ διεδέχθη τὴν ἐρώτησίν του, ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ Θὸρντ ἐσώπησεν ἐπί τινας στιγμὰς καὶ ὕστερα ἀπήντησε μὲ τόνον φωνῆς ἀργὸν ἀλλὰ ἐμφαντικόν:

—Τὸ μόνο ποὺ θὰ συμβῇ εἶνε ὅτι θὰ μᾶς δώσετε τὸν λόγον σας πὼς θὰ λησμονήσετε ἐντελῶς ὅ,τι εἴδατε καὶ ἀκούσατε ἀπόψε καὶ θὰ παρακολουθῆσθε ἡμέραν καὶ νύκτα διὰ νὰ κρατήσετε τὸν λόγον σας.

—Βλέπετε, παρετήρησεν ὁ Μὰξ Κρώμπ, ὑπάρχει κίνδυνος.

—Τί κίνδυνος; ἠρώτησεν ὁ Πασκουῖνος ἐνῶ ἐκάρφωσε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ συντρόφου του. Κίνδυνος θανάτου; Καὶ μήπως δὲν ἀξίζομε νὰ πεθάνομε ἐὰν δὲν κρατήσωμε τὸν λόγον μας;

Ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα διεδέχθησαν τοὺς λόγους του καὶ ὁ Τζεγκότα ξεκλειδώσας ἕνα συρτάρι ἔβγαλε μίαν περγαμηνήν, τὴν ὁποίαν ἐνεχείρησεν εἰς τὸν Θόρντ.

Αὐτὸς τὴν ἐξετύλιξε καὶ τὴν ἐνεχείρησεν ἐπίσης εἰς τὸν Πασκουῖνον Πρίντσιπε λέγων:

—Διαβάστε προσεκτικὰ τὰ ἄρθρα ὅλα τοῦ Συνδέσμου μας μαζὺ μὲ τὸν φίλον σας καὶ ὕστερα ἀποφανθῆτε.

Τὰ ἄρθρα δὲν ἦσαν συνήθη σοσιαλιστικά, ἀλλὰ τρομακτικὰ ἀπὸ μερικῶν ἀπόψεων ὅλα ὅμως ἦν καὶ μόνον ὑπεστήριζον: τὴν κατάργη σιν τῆς τυραννίας!

Οἱ δύο ξένοι δὲν ἤργησαν νὰ τελειώσουν τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ὁ Πασκουῖνος Πρίντσιπε τυλίγων τὴν περγαμενὴν τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν Σέργιον Θόρντ καὶ τὸν ηὐχαρίστησε μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις:

—Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην σας καὶ θὰ κάμωμεν ὅτι ἠμποροῦμεν νὰ ἀποδειχθοῦμεν ἄξιοι αὐτῆς.

—Ὥστε δέχεσθε; ἠρώτησεν ὁ Σέργιος Θόρντ μὲ μόλις συγκρατουμένην χαράν.

—Δεχόμεθα! ἀπήντησαν καὶ οἱ δύο ξένοι συγχρόνως.

—Τότε ἂς προβοῦμεν εἰς τὸν ὅρκον, εἶπεν ὁ Θὸρντ καὶ ἐφώναξε —Ντινόρα!

Ἡ νεαρὰ κόρη, ἥτις δὲν εἶχε διόλου ἀναμιχθῆ μέχρι τοῦδε, ἐσηκώθη ἀποτόμως καὶ μὲ μιὰ ματιὰ ἀντιμετώπισεν ὅλους τοὺς ἄνδρας.

Ἦτο ὑψηλή, ὡραιοτάτη, λευκὴ μὲ μαῦρα σπινθηροβόλα μάτια καὶ μαῦρα ἐπίσης μαλλιά. Ἡ ὅλη κορμοστασιά της εἶχεν κάτι τὶ τὸ ἀγέρωχον καὶ δὲν ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ πιστεύσῃ, ὅτι μιὰ τόσον εὐγενὴς φυσιογνωμία ἦτο δυνατὸν νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸν λαόν.

Ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐστέκοντο οἱ δύο ξένοι τοὺς ἐκραυνοβόλησε πρὸς στιγμὴν μὲ τὸ βλέμμα της καὶ ὕστερα μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ στῆθός της ἕνα χρυσὸ ἐγχειρίδιον καὶ τὸ ἔτεινε μὲ σταθερὸ χέρι πρὸς αὐτούς.

Ὅσον καὶ ἂν ἠγάπα τοὺς κινδύνους ὁ Πασκουῖνος Πρίντσιπε δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἐν τούτοις ἕνα κίνημα νευρικότητος, τὸ ὁποῖον δὲν διέλαθε τὴν προσοχὴν τῆς Ντινόρας καὶ ἕνα μειδ αμα περιφρονητικῆς εἰρωνίας ἐζωγραφήθη ἐπὶ τῶν χειλέων της, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφερε λέξιν.

—Δὲν ὑπάρχει κανεὶς φόβος, παρετήρησεν ὁ Σέργιος Θὸρντ ὀλίγον ἀπογοητευμένος.—Θὰ ὁρκισθῆτε ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον ὅπως ἔχομεν ὁρκισθῆ καὶ ὅλοι ἐμεῖς. Ἐκτείνετε τὰ δεξιά σας χέρια καὶ ἐπαναλάβατε ὅσα θὰ σᾶς λέγω: «*Ὁρκίζομαι ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Ντινόρας ὅτι θὰ ἐργασθῶ πιστὰ διὰ τὸ Ἔργον τοῦ Σοαλιστικοῦ Συνδέσμου καὶ μέχρι εὐδοξίας αὐτοῦ. Θὰ ὑπακούω πάντοτε εἰς τὰς διαταγάς του καὶ αἰφνίδιος θάνατος νὰ ἐπιπέσῃ ἐναντίον μου ἂν ποτὲ παραβῶ τὸν ὅρκον μου!*

Ὁ Πασκουῖνος Πρίντσιπε ἐπρόφερε τὸν ὅρκον μὲ τόνον φωνῆς ἐπίσημον καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Μὰξ Κρὼμπ μὲ ὀλιγωτέραν ἔκσιν καὶ ὅταν ἐτελείωσαν, ἡ Ντινόρα ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο ξένων καὶ διὰ πρώτην φορὰν τοὺς ἐκύτταξε προσεκτικά. Ἔξαφνα τὰ μάτια της ἐκαρφώθησαν ἐπὶ τοῦ Πασκουῖνο καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐφανέρωσε κατάπληξιν. Ὡχρίασε διὰ μιᾶς, ὕστερα πάλιν ἐκοκκίνισε καὶ τὰ μάτια της ἔμειναν σὰν ἀπλανῆ.

—Ποῖον τῆς ἐθύμιζε αὐτὸ τὸ πρόσωπον; Τί περίεργο! Μήπως;... Ἀλλὰ ὄχι δὲν ἦτο δυνατόν...—Προσεπάθησε νὰ κρύψῃ τὰ συναισθήματά της καὶ σιγὰ σχεδὸν ψιθυριστὰ εἶπε πρὸς τὸν Πασκουῖνο κυττάζουσα αὐτὸν εἰς τὰ μάτια:

—Ὡρκισθήκατε καλά. Τώρα ὑπογράφετε ἐδῶ.

Καθὼς ἐμιλοῦσε ἐσήκωσε τὸ μανίκι του ἀριστεροῦ της χεριοῦ καὶ μὲ τὸ ἐγχειρίδιον ποὺ ἐκρατοῦσεν ἐτρύπησε τὸν βραχίονά της ὀλίγον ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα. Ἐβγῆκεν αἷμα κατακόκκινο καὶ χωρὶς τὴν παραμικρὰν σύσπασιν ἢ ἀποτροπιασμὸν ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ αἵματός της εἶπε μὲ τὸ ἠρεμώτερον ὕφος.

—Δῶσε τὴν πέννα, Σέργιε!

Ὁ Θὸρντ ἐπλησίασε μὲ τὴν πένναν καὶ ἕνα μεγάλο βιβλίον ὅπου εἶχον ὑπογράψει ὅλοι οἱ σοσιαλισταὶ καὶ ἡ γενναία κόρη πιέζουσα τὸν βραχίονά της τὸν ἔτεινε πρὸς τὸν Πασκουῖνο.

—Βουτήξατε τὴν πέννα σας, τοῦ εἶπε, καὶ προσέξετε ὅταν ὑπογράφετε μὲ τὸ αἷμα μου μὴ ἀθετήσετε ποτὲ τὸν ὅρκον σας.

Τὰ μάτια τῆς νεαρᾶς κόρης ἐκαρφώθησαν εἰς τὰ μάτια τοῦ νέου ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἐμβαθύνῃ μέσα του καὶ αὐτὸς ὡς νὰ ἐφοβεῖτο τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ τοῦ βλέμματος ἀπέστρεψε τὸ ἰδικόν του. Ἔμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς ἐνδειάζων, ὕστερα ἐβούτηξε μὲ ἀποφασιστικότητα τὴν πέννα εἰς τὸ καρδενικὸν αἷμα καὶ ὑπέγραψε τὸν τρομερὸν ὅρκον ποὺ τὸν συνέδεε διὰ παντὸς μὲ τοὺς σοσιαλιστάς, ψιθυρίζων.

—Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μεταχειρίζομαι τέτοιο μελάνι, κυρία, μου, καὶ ἐλπίζω νὰ φανῶ ἀντάξιος τῆς θυσίας σας...

Ἡ νεαρὰ κόρη μὲ τὰ μαῦρα της μάτια καρφωμένα πάντοτε ἐπάνω του ἔλαβε τὴν πέννα διὰ νὰ τὴν ἐγχειρήσῃ εἰς τὸν σύντροφόν του καὶ ἠρκέσθη εἰς τὸ νὰ ἀπαντήσῃ:

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΥΡ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Η ΧΡΥΣΗ ΑΛΥΣΣΙΔΑ

ΝΕΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ κυρία ἦταν ἀπὸ τὴν ἀραιὰ τάξη τῶν λογίων καὶ μάλιστα τῶν «γραφουσῶν» Ἑλληνίδων. Πόσο εὐχάριστο θὰ ἦταν ἂν ἐμοιαζε κι' αὐτὴ μὲ τὶς ἄλλες καὶ δὲν ἔκανε τὴν ἐπιδεικτικὴ αὐτὴ ἐξαίρεση. Δὲν ἐγελοῦσε μὲ τὰ ἐφυολογήματα τῶν ξένων διπλωματικῶν, οὔτε μιλοῦσε συχνά, σὰν νὰ ἦταν ἀπασχολημένη μὲ τὸ ἐσωτερικό τοῦ ἑαυτοῦ της. Τὰ ἔβλεπε, ὅλα ἀπὸ κάποια περιωπὴ κ' ἦταν ἀκριβὴ στὶς ὁμιλίες της, γιατὶ ἔδινε σ' αὐτὲς ἰδιαίτερη ἀξία.

Μ' ὅλ' αὐτὰ ἡ «γράφουσα κυρία» μποροῦσε νὰ συνταξειδέψῃ μαζῆ σας, χωρὶς νὰ σᾶς ἐνοχλήσῃ στὸ στομάχι. Τὸ κατόρθωμα ὅμως αὐτὸ θὰ ἦταν δύσκολο νὰ τὸ καταφέρῃ, ἡ μικρά της φίλη, ποὺ καθότανε πλάϊ της, μιὰ διαφανὴς ἀπὸ τὴν ἰχνότητα ὕπαρξις, μὲ μύτη σοβαρά, μὲ βλέμμα ταραγμένο καὶ μὲ μιὰ ἰσοπέδωση σ' ὅλο της τὸ σῶμα, χωρὶς ἀναιδεῖς γραμμὲς καὶ χωρὶς κυρτότητες. Ἡ λεπτοκαμωμένη αὐτὴ ὕπαρξις ἦταν ἡ «λογία δεσποινίς». Προσηλωμένη στὴ νεώτερη φιλολογία, ὀργώνει διαρκῶς τὸ ἀκανθῶδες χωράφι τῆς δημοτικῆς γλώσσης καὶ κολυμπᾷ ἀκατάσταστα σὲ ἐξεζητημένες λέξεις καὶ σὲ ἀκαθόριστες ἔννοιες. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ πῇ ἔχει ἀξία μονάχα ἂν δὲν τὸ καταλάβετε, ἀλλοιώτικα θὰ εἶναι κάτι κοινὸ καὶ ἡ λογία δεσποινὶς σπεύδει μὲ μιὰ προσθήκη νὰ τὸ ξανακάμῃ νεφελῶδες.

Ἂν ἐξαιρέσῃ κάνεὶς αὐτὲς τὶς «ἐξαιρέσεις» τὰ ἄλλα κοριτσόπουλα ἦταν μᾶλλον νόστιμα, μᾶλλον καλοντυμένα κι' ἐχόρευαν ἀχόρταστα κι' ἀκούραστα στὰ δυὸ εὐρύχωρα σαλόνια ποὺ κατεῖχαν ὅλη τὴν πλευρὰ τοῦ σπιτιοῦ πρὸς τὴν ὁδὸν Ὁμήρου.

* * *

Τὰ σαλόνια ἐχωρίζοντο μὲ ἕνα πλατὺ διάδρομο, ἐπιπλωμένο μὲ χάρη καὶ φορτωμένο με πρασινάδες καὶ λουλούδια, ἀπὸ τὰ ἀπέναντι δωμάτια τοῦ πατώματος, ποὺ ἦταν ἡ τραπεζαρία κι' ἕνα μεγάλο γραφεῖο, προωρισμένο τὴ βραδειὰ ἐκείνη, γιὰ τὸ χαρτοπαίγνιο. Στὸ διάδρομο αὐτὸ εἶχε τοποθετηθεῖ καὶ ἡ μικρὴ ὀρχήστρα, μαζῆ μὲ τὸ πιάνο.

Αὐτὸς ἀπάνω κάτω ἦταν ὁ κύκλος ποὺ εἶχαν προσκαλέσει στὴ συναναστροφή τους ἡ Κυρία καὶ ὁ κύριος Διαμάντης. Τὰ γενέθλια τῆς Λίνας ἦταν τὸ πρόσχημα. Ἡ πραγματικὴ αἰτία τῆς ἑσπερίδος ἐκείνης ἦταν κάπως σοβαρώτερη.

Ἡ οἰκογένεια εἶχε ἑτοιμασθεῖ ν' ἀναγγείλῃ τὸ βράδυ αὐτὸ στὸ φιλικὸ κύκλο τῶν προσκεκλημένων της, τοὺς ἀρραβῶνας τῆς κόρης μὲ τὸν κύριο Τάσο Χρυσάνθη.

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν μυστικό. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους τὸ μισόξεραν κι' οἱ περισσότεροι τὸ ἐμάντευαν.

Πάρα πάνω ἀπὸ ἕνα χρόνο ὁ νέος αὐτὸς ἔμπσινε στὸ σπίτι, πολλὲς φορὲς συνώδευε τὴν οἰκογένεια στὸ θέατρο καὶ γενικῶς ἔδειχνε μιὰ προσήλωση στὴ σχέση αὐτή, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ ἐξηγηθῇ.

Τὸ μόνο ἀνώμαλο ἦταν ὅτι εἶχαν περάσει οἱ ἔντεκα ὧρες καὶ ἀπὸ τὴ συναναστροφὴ ἔλειπε τὸ κυριώτερο πρόσωπο: ὁ Τάσος Χρυσάνθης.

Ἡ κυρία Ἀμαλία ἔβλεπε συχνὰ τὸ μεγάλο ρωλόϊ τοῦ διαδρόμου κι' ἔκρυβε μὲ δυσκολία τὴν ἀνησυχία της.

Ὁ κύριος Διαμάντης, μ' ὅλη τὴν ἐξωτερική του ἠρεμία, κληρονομίαν τοῦ διπλωματικοῦ του σταδίου, δὲ μποροῦσε, τὸ βράδυ ἐκεῖνο, νὰ κρατήσῃ συνεχῆ ὁμιλία. Χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται, κηδοῦσα ἀπὸ τὸ ἕνα θέμα στὸ ἄλλο. καὶ ἄφνης γρήγορα τὸν ἕνα κύκλο γιὰ νὰ κλησιάσῃ τὸν ἄλλο, σὲ βαθμὸ ποὺ πρόδιδε κάπως τὴ νευρικότητα ποὺ τὸν βασάνιζε.

Περισσότερο ὅμως ἀπὸ τοὺς γονεῖς της ἀγωνιοῦσε ἡ ἴδια ἡ Λίνα, γιατὶ αὐτὴ ἤξερε καὶ κάπως περισσότερα ἀπὸ αὐτούς.

* * *

Ὁ Τάσος Χρυσάνθης—ὁ νέος ἐκεῖνος ποὺ ἔδειξε τόσο δισταγμὸ γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας ἦταν ἕνας ἄντρας καλοκαμωμένος κι' ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα του προσόντα, εἶχε ἕνα χάρισμα ἐξαιρετικό. Ν' ἀρέσῃ στὶς γυναῖκες.

Καὶ τὸ ἐξωτερικό του παράστημα καὶ ἡ θέσις ποὺ εἶχε στὴ διπλωματικὴ ὑπηρεσία, μία θέσις ποὺ τοῦ παρεῖχε ἀρκετὴν αἴγλη γιὰ τὰ γυναικεῖα μάτια καὶ ἀρκετὰς ὑποσχέσεις γιὰ τὸ μέλλον, πρὸ πάντων ὅμως ἡ τέχνη, τὴν ὁποίαν ἤξερε ν' ἀναπτύσσῃ στὶς γυναικεῖες σχέσεις του, τὸν εἶχαν ἀναδείξει ἕνα εἶδος «λέοντος τῶν σαλονιῶν» μὲ ἄλλους λόγους, ἕνα σωστὸ κατακτητή.

Ἡ πατρική του οἰκογένεια ἔμενε στὴν ἐπαρχία, δηλαδὴ οἱ γονεῖς του. Περισσεία εἶχε πολὺ μικρή. Ἐκεῖνο ποὺ ἠμποροῦσε νὰ ἀπιδεῖξῃ κάπως ἦταν τ' ὄνομά του. Ἡοἰκογένεια ἦταν παλαιὰ καὶ εἶχε ἀρκετὴν ὑπόληψη στὴν ἐπαρχία τόσο ποὺ ὁ πατέρας του ἐχρημάτισε ἀρκετὰ χρόνια βουλευτής.

Μὲ τὴ Λίνα Διαμάντη ἐγνωρίστηκαν πρὸ ἑνὸς ἔτους. Ἡ Λίνα εἶχε γεννηθεῖ καὶ ζήσει ὅλα της τὰ χρόνια στὸ ἐξωτερικό. Ὅταν ἤλθε μὲ τοὺς γονεῖς της στὴν Ἀθῆνα, γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν ὁριστικῶς, βρέθηκε στὴν ἐπικίνδυνη ἐκείνη ἡλικία, ποὺ ἀνοίγουν οἱ λουλουδένιες πόρτες τῆς παρθενικῆς καρδιᾶς γιὰ νὰ περάσῃ ὁ πρῶτος ἔρως.

Τὴν κρίσιμη ἐκείνη ὥρα παρουσιάστηκε μπροστά της ὁ Τάσος Χρυσάνθης, καὶ ἡ Λίνα τὸν ἀγάπησε.

Ὁ ἔρως τους δὲν ἄρχισε μὲ τὴ ρωμαντικὴ ὁμαλότητα, ποὺ ἀρχίζουν συνήθως οἱ ἔρωτες τῶν νέων.

Ἡ Λίνα ἦταν ὑπερήφανη, κάπως ἰδιότροπη, ἐγωΐστρια, καὶ πεισματάρα. Ὁ Τάσος εἶχε τὴν τέχνη καὶ τὴν πεῖρα. Συνεπῶς ὁ ἔρως ἐκεῖνος ἄρχισε σὰν πόλεμος, μὲ βιαιότητα, μὲ ἐρπάθεια, μὲ σκηνὲς καί, ὡς τώρα, δὲν εἶχε καταλήξει σὲ σὴν εἰρήνη.

Ἡ Λίνα ὅμως εἶχε ἀγαπήσει ἀληθινά, ἐνῷ ὁ Τάσος...

* * *

Ἔπειτα ἀπὸ περιπέτειες πολλὲς κι' ἐπειδὴ ἡ κόρη εἶχε ὑποσδήποτε ἐκτεθεῖ, γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ κρύψῃ τὸ αἴσθημά της, ἐπενέβησαν οἱ γονεῖς καὶ ἄρχισαν αἱ συνεννοήσεις γιὰ τὸν ἀρραβῶνα.

Ἐπὶ δύο μῆνες ὁλόκληρουςἐξακολούθησαν οἱ διαπραγματεύσεις,καί, στὸ τέλος, ὁ Τάσος ἔδωσε τὴ συγκατάθεσή του καὶ ὡρίστηκε ἡ βραδυὰ ἐκείνη, γιὰ ν' ἀναγγελθοῦν οἱ ἀραββῶνες.

Τὸ ἀπόγεμμα ὅμως τῆς ἰδίας ἡμέρα-, μιὰ φίλη τῆς Λίνας, τὴν εἶχε ἐπισκεφθεῖ καὶ ζήτησε νὰ τῆς μιλήσῃ ἰδιαιτέρως:

Ἀφοῦ τὴν ἐρώτησε ἂν θὰ ἀνηγγέλλοντο τὸ βράδυ οἱ ἀρραβῶνες, τῆς εἶπε ἐμπιστευτικὰ:

— Ξέρεις, τί ἄκουσα, Λίνα; Πὼς δὲ θὰ γίνουν αὐτοὶ οἱ ἀρραβῶνες.

Ἡ Λίνα χαμογέλασε πρῶτα, μὰ σὲ λίγο ἄρχισε νὰ χάνῃ τὸ χρῶμά της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΕΝΙΟ ΚΟΛΛΙΕ

Γκὺ ντὲ Μωπασσὰν

Ἦταν μία κοπέλλα εὔμορφη καὶ χαριτωμένη ποὺ εἶχε γεννηθῆ, σὰν κατὰ λάθος, σὲ μία οἰκογένεια πτωχῶν ὑπαλλήλων. Δὲν εἶχε προῖκα, δὲν ἤλπιζε σὲ τίποτα, σὲ κανένα μέσον, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ κατώρθωνε νὰ γνωρισθῇ, ν' ἀγαπηθῇ καὶ τὴν ζητήσῃ σὲ γάμο κανένας εὐγενὴς καὶ πλούσιος ἱππότης. Γι' αὐτὸ κατέληξε νὰ παραδεχθῇ γιὰ σύζυγο καὶ σύντροφο τοῦ βίου της κάποιον ἀσήμαντο ὑπαλληλίσκο τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας.

Προσεπάθησε νὰ συνηθίσῃ στὴν λιτότητα καὶ τὸ κατώρθωσε ἐν μέρει, ἀλλὰ ἡ δυστυχία ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της. Θἄλεγε κανεὶς βλέποντάς την μέσα στὸ φτωχικό της σπῆτι πὼς ἦταν κάποια ξεπεσμένη ἀριστοκρᾶτις. Γιατὶ ἔτσι εἶνε ἡ γυναῖκες, τὸ πᾶν γι' αὐτὲς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν εὐμορφιά τους, τὴ χάρι τους, τὴν κομψότητά τους. Τὰ προτερήματα αὐτὰ ρυθμίζουν τὴν κοινωνικήν τους τάξι κι' αὐτὰ συντελοῦν γιὰ νὰ ἐξισώσουν καμμιὰ φορὰ μία ἁπλοϊκὴ χωριατοποῦλα μὲ τὴν πιὸ ὑπερήφανη πριγκήπισσα.

Ὅλα τὴν ἐνοχλοῦσαν: ἡ φτώχια τοῦ σπητικοῦ της, τὰ παλαιωμένα ἔπιπλα, τὰ κατεστραμένα καθίσματα. Καὶ ἡ παραμικρότερη λεπτομέρεια τὴν ἔθιγε στὸ φιλότιμό της καὶ τὴν ἔκαμε ν' ἀπελπίζεται μὲ τὰ χαμένα της ὄνειρα. Πόσες φορὲς σὰν ἦταν ἀκόμη κοπέλλα δὲν εἶχε ἰδῆ νὰ περνοῦν μπροστά της ἡ νοσταλγικὲς ἐπιθυμίες της ζωντανεμένες ἀπὸ τὴν φαντασία της; Ἔβλεπε ἐκεῖ στὸ βάθος τοῦ μέλλοντος κάποιον θεόρατο πῦργο στὸ βάθος ἑνὸς πάρκου κατάφυτου, καὶ μέσα στὸν πῦργον αὐτὸν τὸν ἐπιπλωμένο μὲ βαρειὰ πολύτιμα ἔπιπλα τὸν ἑαυτό της, περιτριγυρισμένον ἀπὸ τὴν πιὸ ὑψηλὴ ἀριστοκρατία, ὡς οἰκοδέσποινα στὸ πλάϊ κάποιου ἰσχυροῦ καὶ λατρευμένου ἀριστοκράτου.

Ἀλλοίμονον! ἡ σκληρὴ πραγματικότης ποὺ γκρεμοτσακίζει ἀδυσώπητα τὰ ὄνειρα, ποὺ πλάθει κάθε νέα ἀπὸ τὰ δέκα πέντε ὥς τὰ εἴκοσί της χρόνια, τὴν εἶχε συνδέσει γιὰ πάντα μὲ τὸν ἀσήμαντο αὐτὸν ὑπαλληλίσκο, τοῦ ὁποίου ἡ εὐτυχία περιωρίζετο σ' ἕνα καλὸ μαγειρεμένο φαΐ καὶ τοῦ ὁποίου τὰ ὄνειρα δὲν ἔφθαναν πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸν ἀχνὸ ποὺ ἔβγαινεν ἀπὸ τὴν σουπιέρα, ὅταν ἡ γυναῖκα του μὲ τὸ ἐπιτεταγμένο της πιὰ ὕφος ἐσερβίριζε τὴν σοῦπα.

Δὲν εἶχε τουαλέττες, δὲν εἶχε χρυσαφικὰ καὶ γι' αὐτὴν ἐκεῖ ἔγκειτο ἡ εὐτυχία. Θὰ ἤθελε τόσο νὰ ἀρέσῃ, νὰ τραβᾷ μὲ τὴν εὐμορφιά της. Εἶχε κάποια πλούσια φίλη, κάποια συμμαθήτρια τοῦ σχολείου ποὺ οὔτε ἤθελε νὰ τὴν βλέπῃ γιατὶ τὰ καλά της τὴν ἔκαμαν ἀκόμη πιὸ δυστυχισμένη,

* * *

Κάποιο βράδυ ὁ ἄνδρας της γύρισε ἀπ' ἔξω, χαρούμενος καὶ κρατόντας κάποιον μεγάλον φάκελλο στὸ χέρι.

—Κάτι φέρνω γιὰ σένα, τῆς εἶπε.

Ἔσχισε βιαστικὰ τὸν φάκελλο καὶ διάβασε τὰ ἑπόμενα :

«Ὁ ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως καὶ ἡ κ. Τ. Ραμπονὼ παρακαλοῦν τὸν κ. καὶ τὴν κ. Λουαζὲλ νὰ τοὺς κάμουν τὴν τιμὴν νὰ περάσουν μαζύ τους τὴν ἑσπέρα τῆς 18 Ἰανουαρίου».

Ἀντὶ ὅμως νὰ ἐνθουσιασθῇ, ὅπως ἐπερίμενε ὁ ἄνδρας της, ἔρριξε τὸ γρᾶμμα στὸ τραπέζι ψιθυρίζοντας.

—Τί θέλεις νὰ τὴν κάνω αὐτὴ τὴν πρόσκλησι;

—Μὰ καλά, ἐγὼ ἐνόμιζα πὼς θὰ σὲ ἐνθουσίαζε ! Ἔκανα τόσον κόπο νὰ τὴν ἀποκτήσω, δὲν ἦταν ξέρεις καὶ διόλου εὔκολο. Ἀλλὰ ξέρω πὼς ὁ κόσμος σ' ἀρέσει καὶ δὲν ἐσκέφθηκα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσω.

—Καὶ τί θέλεις νὰ φορέσω; ἦταν ἡ ἀπάντησις.

Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ.

—Τὸ φόρεμα ποὺ βάζεις στὸ θέατρο μοῦ φαίνεται πολὺ καλό· Νομίζω.

Ἀλλὰ διεκόπη ἀπότομα βλέποντας μὲ ἔκπληξι τὰ μάτια τῆς γυναίκας του γεμάτα δάκρυα.

—Μὰ τί ἔχεις; τί σοῦ συμβαίνει; ἐρώτησε μὲ ἀπόγνωσι·

Προσπάθησε νὰ συγκρατήσῃ τὸν λυγμὸ ποὺ τὴν ἔπνιγε, ἐσκούπισε τὰ μάτια της καὶ ἀπήντησε μὲ φωνὴ ὅσο τῆς ἦταν δυνατὸν πιὸ ἤρεμη.

—Τίποτα, δὲν πειράζει,..μόνον ποὺ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ πᾶμε.

Βλέποντας ὅμως τὴν ἀπελπισία νὰ ζωγραφίζεται στὰ μάτια της ὁ ἄνδρας της ἐτόλμησε νὰ ρωτήσῃ μὲ δισταγμό.

—Γιὰ πές μου, Ματθίλδη, τί ποσὸν θὰ χρειαζόσουν γιὰ μία καινούργια τουαλέττα ;

Ἐδίστασε καὶ τέλος γιὰ νὰ μὴ τὸν τρομάξῃ καὶ πολὺ ἀπήντησε.

—Ὥς 400 δρχ.

Τὸ ποσὸν τοῦ ἐφάνηκε ὑπέρογκο, ἦταν ἀκριβῶς ὅ,τι μὲ μεγάλη δυσκολία εἶχε οἰκονομίσει γιὰ νὰ κάμῃ μερικὲς παρτίδες κυνηγιοῦ, τὸ καλοκαῖρι μὲ τοὺς φίλους του. Ἀλλὰ ἔσπευσε νὰ τῆς πῇ.

—Θὰ τὸ ἔχῃς αὐτὸ τὸ ποσόν. Φρόντισε νὰ κάμῃς μιὰ εὔμορφη τουαλέττα.

* * *

Ἡ μεγάλη μέρα ἐπλησίαζε.

Ἡ κ. Λουαζὲλ ἐφαίνετο ὅμως μελαγχολική.

—Τί σοῦ συμβαίνει; τὴν ἐρώτησε πάλιν ὁ ἄνδρας της.

—Νά...σκέπτομαι πὼς δὲν ἔχω οὔτε ἕνα κόσμημα νὰ βάλω ἀπάνω μου.

—Θὰ σοῦ πάρω λίγα εὔμορφα λουλούδια. Τὸ ἴδιο κάνει.

—Δὲν μ' ἀρέσει, εἶνε πρόστυχο. Εἶναι τόσο ταπεινωτικὸ νὰ φαίνεται κανεὶς πὼς στερεῖται ὅταν βρίσκεται ἀνάμεσα σὲ πλούσιο κόσμο.

—Ἄ ! μιὰ ἰδέα. Γιατὶ δὲν παρακαλεῖς τὴν φίλη σου τὴν κ. Φορεστιὲ νὰ σοῦ δανείσῃ ἕνα της κόσμημα ; Ἔχει τόσα πολλά, τί θὰ τὴν πειράξῃ γιὰ τὴν βραδειά ;

Ἡ ἰδέα φάνηκε θαυμάσια στὴν Ματθίλδη καὶ ἔσπευσε ἀμέσως στὴ φίλη της, ἡ ὁποία μὲ τὴν μεγαλύτερη εὐκολία τὴν ἄφησε νὰ διαλέξῃ ὅποιο κόσμημα ἤθελε μέσα ἀπὸ τὰ διαμαντικά της.

Ἐκεῖνο ποὺ κίνησε τὴν προσοχὴ τῆς Ματθίλδης ἦταν ἕνα θαυμάσιο διαμαντένιο κολλιὲ καὶ μὲ κἄποιο δισταγμὸ τὸ ζήτησε, γιατὶ κατάλαβε πὼς ἡ ἀξία του θὰ ἦταν μεγάλη. Ἡ φίλη της ὅμως δὲν ἐδίστασε διόλου νὰ τῆς τὸ δανείσῃ καὶ κατευχαριστημένη γύρισε σπίτι της.

* * *

Ἦλθε τέλος καὶ ἡ ἡμέρα τῆς βεγκέρας. Ἡ κ. Λουαζὲλ εἶχε σουξὲ μεγάλο. Ἦταν ἡ πιὸ εὔμορφη, ἡ πιὸ κομψή, ἡ πιὸ χαριτωμένη γυναῖκα τῆς βραδειᾶς. Ὅλοι οἱ ἄνδρες ἐπιζητοῦσαν νὰ τῆς συστηθοῦν κι' ὅλοι ἐννοοῦσαν νὰ χορέψουν μαζύ της. Ἀκόμη καὶ ὁ Ὑπουργὸς τὴν ἐπρόσεξε καὶ συνεχάρη τὸν ἄνδρα της γιὰ τὴν χαριτωμένη γυναῖκα.

Ὅταν στὰς 4 τὸ πρωῒ ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἐσπερίδα, ἀκουμπισμένη στὸ μπράτσο τοῦ ἄνδρα της, ἦταν τελείως μεθυσμένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξαιρετικὴ βραδυὰ ποὺ θὰ ἔμενε ἀλησμόνητη γι' αὐτήν.

Καὶ ἐπέπρωτο ποτὲ νὰ μὴ τὴν ξεχάσῃ. Ὅταν γύρισε σπίτι της καὶ βγάζοντας τὸ πανωφόρι της ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν καθρέπτη γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν ἐντύπωσι τῆς σιλουέττας της, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα ἐπιφώνημα φρίκης. Δὲν εἶχε πιὰ τὸ κολλιέ της!

Ὁ ἄνδρας της σὰν τρελλὸς ἔσπευσε νὰ ξανακάνῃ τὸν δρόμο ποὺ εἶχαν διανύσει πρὸ ὀλίγου, ἀλλὰ εἰς μάτην. Τὸ κολλιὲ δὲν εὑρέθη πουθενά.

—Γράψε στὴ φίλη σου νὰ τῆς πῇς πὼς σοῦ ἔσπασε τὸ κλείσιμο καὶ πῶς τὸ ἔδωσες νὰ τὸ διορθώσουν, ὥστε νὰ ἔχουμε λίγες μέρες τράτο.

Ἔτσι καὶ ἔγεινε, ἀλλὰ μετὰ μιὰ ἑβδομάδα εἶχαν χάσει πιὰ κἄθε ἐλπίδα.

—Πρέπει νὰ τῆς τὸ ἀντικαταστήσωμε, ἐπρόφερε τέλος ὁ κ. Λουαζὲ καὶ ἐξεστράτευσαν ἀπὸ χρυσοχοεῖο σὲ χρυσοχοεῖο γιὰ νὰ κατορθώσουν νὰ εὕρουν ἕνα παρόμοιο κολλιέ.

* * *

Τέλος τὸ ηὗραν, ἀλλὰ πόση ὑπῆρξε ἡ ἀπελπισία τους ὅταν ἄκουσαν τὴν ἀξία του 40,000 φράγκα ! Ποὺ νὰ τὰ εὕρουν ; Ἐν τούτοις ἡ ὑπόθεσις ἦταν ἐπείγουσα, ἔπρεπε νὰ λήξῃ τὸ ταχύτερον. Μπροστὰ στὸ ἀδύνατο κἄθε ἄλλης λύσεως ὁ δυστυχὴς Λουαζέλ, ὑποθήκευσε ἀπ' ἐδῶ, δανείστηκε ἀπὸ ἐκεῖ, καταχράστηκε καὶ κατώρθωσε τέλος νὰ ἀποκτήσῃ τὰς 36,000 φράγκα, τελευταία τιμὴ εἰς τὴν ὁποίαν ὁ χρυσοχόος τοὺς ἄφινε τὸ κόσμημα. Τὸ κολλιὲ ἐπεστράφη καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐφάνηκε νὰ ἔληξε.

Γιὰ τοὺς δυστυχισμένους ὅμως Λουαζὲλ ἡ συνέπειές της τώρα μόνον ἀρχίζουν. Μιᾶς βραδειᾶς εὐχαρίστησις ἐπληρώθηκε μὲ δέκα χρόνια μιζέριας. Γιατὶ δέκα χρόνια ἀκριβῶς τοὺς χρειάσθηκαν γιὰ νὰ ξεπληρώσουν αὐτὸ τὸ χρέος ποὺ ἦταν ὑπεράνω τῶν δυνάμεών των. Δέκα χρόνια ποὺ ζύγισαν πολὺ βαρειὰ στὴ ζωή τους γιατὶ χρειάσθηκαν οἰκονομίες καὶ οἰκονομίες γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὰ βγάλουν πέρα. Ἄλλαξαν σπίτι, ἔδιωξαν τὴν ὑπηρέτρια, τὰ γεύματά τους περιωρίσθηκαν στὴν ἀπολύτως ἀναγκαία τροφή. Ἡ δύστυχη ἡ Ματθίλδη δὲν ἀνεγνώριζε πιὰ τὰ χέριά της ποὺ εἶχαν καταδικασθῆ στῆς πιὸ βαρειὲς δουλειές.

Ὅταν πέρασε αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα ἡ Λουαζὲλ ἦταν γερασμένη κατὰ εἴκοσι πέντε χρόνια, τουλάχιστον, καὶ τελείως ἀγνώριστη.

* * *

Μιὰ Κυριακὴ ποὺ εἶχε πάει νὰ κάμῃ ἕνα γῦρο στὸ δάσος γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ λίγο καθαρὸ ἀέρα, ἔπειτα ἀπὸ τὴν κούρασι τῆς ἡμέρας, εἶδε νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος της μιὰ κυρία ποὺ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι ἕνα χαριτωμένο παιδάκι. Ἀμέσως τὴν ἀνεγνώρισεν. Ἦταν ἡ κ. Φορεστιέ, πάντα ὥμορφη καὶ κομψή.

Τὴν ἐπλησίασε.

—Καλημέρα, Ἰωάννα.

Ἀλλὰ ἡ κ. Φορεστιὲ δὲν τὴν ἀνεγνώρισε.

—Μὲ συγχωρῆτε, κυρία, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμοῦμαι...

—Δὲν μὲ θυμᾶσαι ; Εἶμαι ἡ Ματθίλδη Λουαζέλ.

—Ἄ ! ἀγαπητή μου, πῶς ἄλλαξες!

—Ἄλλαξα, ναί, γιατὶ πέρασα πολὺ σκληρὲς μέρες...καὶ ξέρεις; ἐξ αἰτίας σου.

—Ἐξ αἰτίας μου !

Καὶ ἡ Ματθίλδη δὲν ἐδίστασε τώρα πιὰ ποὺ ὅλα εἶχαν κανονισθῆ νὰ διηγηθῇ στὴν φίλη της τὴν ἱστορία τοῦ κολλιέ.

—Καὶ ἔδωσες, ἀγαπητή μου 40000 φράγκα; Ἀλλὰ τὸ κολλιέ μου δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ μιὰ καλὴ ἀπομίμησι ! Μοῦ εἶχε κοστίσει μόνον 500 φράγκα ! . . .

Μετάφρασις Α. Μ.

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΙΝΟΣ ΕΙΣΑΙ ΣΥ ;

ΕΙΠΕ :

Χρόνια χτυποῦσα τὴν κλεισμένη πόρτα,
Χρόνια καὶ χρόνια—Καὶ δὲν ἀνοίχτηκε.
Σήμερα ἀνέλπιστα, ἄξαφνα τὴ βρίσκω ὀρθάνοιχτη.
Κι' ἐλεύθερα διαβαίνω τὸ κατῶφλι της
Καὶ στὰ βαθύσκιωτα τοῦ Πύργου μπαίνω
Κ' ἕν' ἀγέρακι πολυμύριστο φυσᾷ στὴν ὄψι μου...
Μὰ ποιὰ εἶσ' ἐσύ, ἡ λαμπρόμορφη,
Ποὺ μὲ δυὸ μάτια ἀθῷα, παιδιάτικα, μὲ καλοδέχεσαι;
Μὰ ποιὰ εἶσ' ἐσύ, ποὺ εὐωδιαστὰ ἀνασαίνεις
Σὰν καρπερὸς ἀγρὸς ἕνα δροσόλουστο ἀπριλόβραδο;
Νά τον ὁ Πύργος πάλι, ὁ Πύργος μου,
Μὲ τὴ μεγάλη πόρτα του καὶ τὰ μικρὰ παράθυρά του.
Μὰ ποιὰ εἶσ' ἐσύ, ἡ ὀνειρόμορφη, ποὔρχεσαι
Νὰ μὲ προσαπαντήσῃς ;
Τί ἀποζητοῦν νὰ μάθουν καρφωμένες
Ἀπάνω μου οἱ ματιές σου;
Πάντα ἐδῶ μέσα σφαλιστὴ ἦσουν ;
Πάντα ἀπ' τὸ ψήλωμα τοῦ Πύργου ἀγνάντευες
Τὴ χώρα καταπράσινη! κι' ἄκουες τὶς βρύσες κάτω
Νὰ μουρμουρίζουν ;
Κ' ἔβλεπες τὸ χρυσάφι νὰ πληθαίνῃ στοὺς ἀγρούς;
Κ' ἐθώριες σκόρπια καὶ σμιχτὰ τὰ σύννεφα ;
Κ' ἐκύτταζες ψηλὰ ἀπ' τὸν οὐρανὸ
Στὴ γῆ νὰ πέφτουν ἀσπρολούλουδα ;
Κ' ἰ ξάνοιγες πέρα, μακρυὰ κι' ἀντίπερα
Τὴ γαλανὴ θωριὰ τῆς θάλασσας ;
Κι' ἀνάσαινες λογῆς λογῆς τὶς εὐωδιὲς
Τοῦ δάσους καὶ τοῦ λιβαδιοῦ ;
Κι' ἔπινες τὰ βροχοσταλάσματα κ' τὶς ἀνθοδροσιές;
Πάντα ἐδῶ μέσα σφαλιστὴ ἦσουν ;
Ὤ, ποιὰ εἶσ' ἐσύ, ἡ ἀκριβόμορφη ;
Μὲ πρόσμενες;
Πῶς θἄρθω πάλι τώξερες ἐσύ ;
Πόσες φορὲς τὸ ἀλέτρι στὰ χωράφια πέρασεν
Ἀπὸ τὴ μέρα ποὔχω φύγη !
Πόσες φορὲς οἱ χαμοκέλλες γέμισαν σιτάρι !
Ξημέρωνε ὅταν ἔφυγα καὶ τώρα ἔχει βραδυάσῃ..
Τὸ κάμα τοῦ μεσημεριοῦ μοὔχει τὸ μέτωπο φρυγμένο.
Κ' ὕστερα ἀπ' τοῦ μεσημεριοῦ τὴ λαύρα
Ξέσπασε ἀπάνω μου ἡ νεροποντὴ
Μὲ τ' ἀστραπόβροντα.
Τοῦ κάκου χτύπησα καὶ χτύπησα
Τὴ σφαλισμένη πόρτα, τοῦ κάκου...
Πύργε, καλέ μου Πύργε κι' ἀλησμόνητε,
Μιὰ φορὰ θέλω ἀκόμα τὸ κατῶφλι σου νὰ τὸ πατήσω.
Μὰ ποιὰ εἶσ' ἐσύ ;—μίλησε· ποιὰ εἶσ' ἐσύ
Μὲ τὰ δυὸ μάτια, ποὺ ὅλο ἀναρωτοῦν,
Μὲ τὴν ὁλόανθη ὄψι καὶ τὸ μοσχανάσασμα ;
Τίνος ἡ διαλεχτὴ εἶσ' ἐσύ ;
Τί λὲν τ' ἀμίλητά σου χείλη ;
Καὶ τί λαλεῖ ἡ ἀνάκουστη φωνή σου ;
Ἡ Νιότη μου εἶσαι σύ ;—μ' ἐπρόσμενες,
Ἀλήθεια ἐδῶ μ' ἐπρόσμενεν ἡ Νιότη μου ;
Ὤ, θεῖα καὶ πάντα ἀγέραστη ζωή !

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΜΙΑ ΑΓΩΝΙΩΔΗΣ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΑΝΔΡΕΟΥ "ΜΗ ΦΟΒΑΣΑΙ. ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΜΕΡΕΣ ΘΑ ΕΙΣΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ". ΟΠΟΥ Η ΣΟΦΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΠΕΤΑΞΗ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΜΑΓΟ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΚΥΡ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

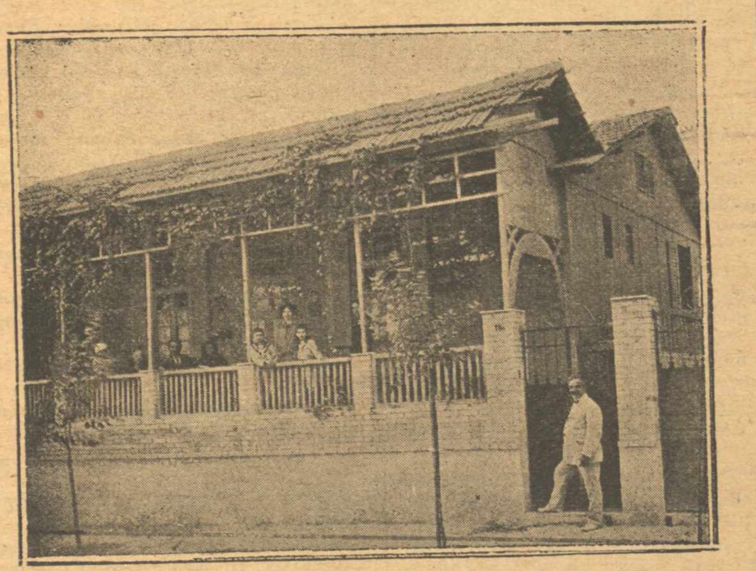

Τὸ ξύλινο σπίτι τοῦ κὺρ Ἀναστάση στὴν ὁδὸν Φερρῶν, ὅπου αἱ Πριγκήπισσαι καὶ οἱ Πρίγκηπες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐπήγαιναν τακτικὰ καὶ τὸν ἐρωτοῦσαν γιὰ τὸ μέλλον των. Ὁ ἱστάμενος εἰς τὴν θύραν εἶνε ὁ ἴδιος ὁ κὺρ Ἀναστάσης. Εἰς τὴν βεράνταν φαίνονται τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του.

(Φωτογραφία τοῦ ἰδίου)

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἄρχισαν πράγματι νὰ φεύγουν ἕνα-ἕνα τὰ μέλη τῆς τότε Βασιλικῆς Οἰκογενείας. Σύντομα τότε ὁ κὺρ Ἀναστάσης ἔλαβεν ἀπὸ τὸ Πρίντεζι ἕνα γρᾶμμα, ποὺ τοῦ ἔκανε τὴν ἐντύπωσιν ἐπισήμου ἐγγράφου.

Τὸ ἄνοιξε καὶ ἐδιάβασε:

ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΑΝΔΡΕΟΥ

Σὲ εὐχαριστῶ, κὺρ Ἀναστάση, διὰ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας μοῦ προσέφερες. Σ' εὐχαριστῶ ἐγὼ καὶ ὅλη ἡ Οἰκογένεια. ΑΛΙΚΗ

Μαζῆ μὲ τὸ γρᾶμμα ὁ κὺρ Ἀναστάσης ἐλάμβανεν ἀπὸ τὸ Πρίντεζι καὶ ἐκ μέρους τῆς Πριγκηπίσσης ἕνα ἀρκετὰ εὐχάριστον τσέκ, ὡς ἀμοιβὴν τῶν ἐκδουλεύσεων, τὰς ὁποίας προσέφερε πρὸς τὴν Πριγκήπισσαν.

Ἐπὶ Κωνσταντίνου ὁ κὺρ Ἀναστάσης ἔπαιζε μέσα στὰ Ἀνάκτορα ἕνα σπουδαῖο ρόλο παρηγορητοῦ. Εἰς ὅ,τι κι' ἂν γινότανε στὰ παρασκήνια τῶν Ἀνακτόρων—καὶ γινόντανε τότε πολλὰ—αὐτὸς τὰ ἐγνώριζε καὶ στὰ σπουδαιότερα ἀκόμα οἰκογενειακὰ ζητήματα ἀνεμιγνύετο ἐναργῶς. Μέσα στὸ σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Φερρῶν πολλὲς φορὲς ὁ τέως Βασιλεύς, ὑπὸ αὐστηρὸν ἰνκόγνιτο, ἔκαμε τὴν ἐπίσκεψίν του, γιὰ νὰ ζητήσῃ διαφόρους συμβουλὰς ἀπὸ τὸν κὺρ Ἀναστάση. Καὶ στὴν ἴδια τὴν φτωχικὴν καρέκλα ὅπου ἐκαθόνταν ἡ γυναικοῦλες τοῦ λαοῦ καθόταν καὶ ὁ τέως Βασιλεύς, ἀπέναντι ἀπὸ τὸν περίεργον ἀστρολόγον, κρεμασμένος ὅλος ἀπὸ τὰ χείλια του.

Ἀπὸ ὅλα ὅμως τὰ μέλη τῆς τότε Βασιλικῆς οἰκογενείας ἐκεῖνος, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ κὺρ Ἀναστάσης εἶχε συνδεθῆ περισσότερον ἦτο ὁ Πρίγκηψ Ἀνδρέας. Φιλικοὶ δεσμοὶ συνέδεαν τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους : Τὸν ἄνθρωπον τοῦ παλατιοῦ καὶ τὸν ἄνθρωπον τῶν ἄστρων. Βραδυὲς ὁλόκληρες περνοῦσαν μαζῆ, ὁ Πρίγκηψ Ἀνδρέας ἐμπιστευόμενος τὰ μυστικά του στὸν κὺρ Ἀναστάση καὶ ὁ Ἀναστάσης προσπαθῶν νὰ φέρῃ μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Πρίγκηπος τὴν εἰκόνα τοῦ μέλλοντος, ποὺ γιὰ τὸν Πρίγκηπα ἦτο πολὺ θλιβερό.

Πολλές φορές, κατὰ τὸ διάστημα τῶν συνεντεύξεων αὐτῶν μὲ τὸν Πρίγκηπα, ὁ κὺρ Ἀναστάσης δὲν ἔπαυε νὰ τονίζῃ σ' αὐτὸν ὅτι γρήγορα ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια θὰ ἔφευγε πάλιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ προφητεία αὐτὴ τοῦ ἁπλοϊκοῦ ἀστρολόγου εἶχε καταταράξει ὅλα τὰ μέλη τῆς τότε Βασιλικῆς Οἰκογενείας, περισσότερον δέ, κατὰ φυσικὸν λόγον, τὸν Κωνσταντῖνον καὶ τὴν Σοφίαν.

—Ἀδύνατον νὰ γίνῃ αὐτὸ ποὺ λές, κὺρ Ἀναστάση, τοῦ ἔλεγεν ὁ τότε Βασιλεύς.

Κ' ἐκεῖνος, μὲ ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον ἀπὸ ἕνα ἁπλοϊκὸν ἀστρολόγον σεβασμόν, ἐβεβαίωνε τὸν τέως Βασιλέα ὅτι εἶχε πλήρη πεποίθησιν εἰς τὴν προφητικήν του δεινότητα.

Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει ὁ κὺρ Ἀναστάσης πολλὲς φορές, φεύγοντας ἀπὸ τὸ παλάτι, ἐπήγαινε στὸ σπίτι του, κλεινόταν στὸ μυστηριῶδες ὑπόγειο κ' ἐκεῖ καταγινόταν νὰ ἐξιχνιάζῃ δι' ὅλων τῶν μέσων ποὺ διέθετε τὸ μέλλον τῆς τότε Βασιλικῆς Οἰκογενείας. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως ὅλων τῶν προσεκτικῶν ἐρευνῶν τὸ αὐτὸ ἦτο πάλιν : Ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια θὰ φύγῃ. Αὐτὸ τοῦ ἔλεγεν διαρκῶς τὰ ἄστρα καὶ τὰ πνεύματα.

ΜΙΑ ΑΓΩΝΙΩΔΗΣ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΑΝΔΡΕΟΥ

Τὰ μετέπειτα γεγονότα ἐδικαίωσαν πλήρως τὸν κὺρ Ἀναστάση. Ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ποὺ εἶχεν ὁρίσει αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ἀπὸ ὅσα εἶχε πεῖ στὸν Κωνσταντῖνον καὶ εἰς τὸν Πρίγκηπα Ἀνδρέα ὁ φίλος των ὁ ἀστρολόγος ***τίποτε δὲν διεψεύσθη.***

Ἕνα-ἕνα τὰ μέλη τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας ἤρχισαν νὰ φεύγουν. Τελευταῖος εἶχε μείνει ὁ Πρίγκηψ Ἀνδρέας.

Ἕν' ἀπόγευμα συνηντήθη γιὰ τελευταία φορὰ ὁ κὺρ Ἀναστάσης μὲ τὸν Πρίγκηπα. Ἡ συνάντησις ὑπῆρξε δραματική. Σχεδὸν κλαίων ὁ Πρίγκηψ ζητοῦσεν ἐνίσχυσιν ἀπὸ τὸν ἀστρολόγον. Ἐκεῖνος τὸν ἐνεθάρρυνε ὅσο μποροῦσε, δὲν ἔπαυε ὅμως νὰ τὸν βεβαιώνῃ ὅτι «δὲν θὰ πᾶνε καλὰ κι' ἐκεῖ ποῦ θὰ πᾶνε». Ἐπὶ τέλους ὁ κὺρ Ἀναστάσης ἐμίλησε ἀπεριφράστως:

—Ὁ Κωνσταντῖνος θὰ πεθάνῃ ἐκεῖ ἔξω, εἶπε στὸν Πρίγκηπα.

Ἐκεῖνος ἐθορυβήθη, μὰ δὲν ἠμφισβήτησε τὴν ἀλήθεια τῆς νέας αὐτῆς προφητείας. Ἡ ἐπιτυχίες τοῦ κὺρ Ἀναστάση ἦταν τόσες πολλές, ὥστε ἤρχισαν νὰ τοῦ ἔχουν ἐκεῖ μέσα τυφλὴν ἐμπιστοσύνην καὶ νὰ παραδέχωνται σὰν εὐαγγέλιο ὅσα τοὺς ἔλεγε.

Τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Πρίγκηψ Ἀνδρέας ἐκλήθη νὰ δώσῃ λόγον ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης τῆς πατρίδος του γιὰ ὅσα κακὰ τῆς εἶχε κάμει, ὁ κὺρ Ἀναστάσης ἐκλήθη πάλιν ὑπὸ τοῦ Πρίγκηπος γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτή, ἡ ὁποία τὸν ἀνησυχοῦσε πολύ. Φοβόταν πολὺ γιὰ τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης ὁ τότε Πρίγκηψ καὶ ἐρχόνταν στιγμὲς ποὺ ἕνας πανικὸς τοῦ ἐπαναστατοῦσεν ὅλη τὴν ὕπαρξη.

Θυμόταν τότε τὸν κὺρ Ἀναστάση καὶ φαντάζοταν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὸν βοηθήσῃ, νὰ τοῦ πῇ ἐπὶ τέλους καθαρὰ τί τὸν ἐπερίμενε. Ὁ κὺρ Ἀναστάσης, ἀφοῦ ἐπῆρε τὴν σχετικὴν ἄδειαν ἐπισκέφθη ἕνα βράδυ τὸ Πρίγκηπα στὸ σπῆτι ποῦ ἐκρατεῖτο. Ὁ Πρίγκηψ μόλις τὸν εἶδε, καταβεβλημένος πολὺ ἀπὸ τὸν τρόμο ποὺ τοῦ ἐνέπνεε ἡ τιμωρία, τὴν ὁποίαν εἶχε κάθε λόγο νὰ φαντάζεται βαρυτάτη, ἔπεσε σχεδὸν στὸ λαιμὸ τοῦ κὺρ Ἀναστάση.

—Σῶσε με, τοῦ φώναζε, σῶσε με κὺρ Ἀναστάση.

Ὁ Ἀναστάσης, φυσικά, ἔχει μιὰ δύναμι ποὺ τὸν βοηθῆ νὰ προλέγῃ τὰ μέλλοντα νὰ συμβοῦν, δὲν εἶνε ὅμως οὔτε ὑπεράνθρωπος γιὰ ν' ἀποσοβήσῃ τὸ σκληρὸν μέλλον οὔτε ἅγιος γιὰ νὰ θαυματουργήσῃ. Ἔβλεπε τὸν πρίγκηπα σ' αὐτὴ τὴν κατάστασιν κι' εἶχε ὅλη τὴ διάθεσι νὰ τοῦ πῇ καθαρὰ τί θὰ τοῦ συμβῇ, ἔπρεπεν ὅμως πρῶτα νὰ μελετήσῃ τὴν ὑπόθεσιν μόνος του, νὰ τὴν ἐξακριβώσῃ λεπτομερῶς καὶ τότε νὰ τὴν παραδώσῃ στὴν ὑπεργήϊνον ἐκείνη δύναμι, ἡ ὁποία μόνον θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὴν ἔκβασίν της.

Ἄφησε γιὰ λίγην ὥρα μόνον τὸν Πρίγκηπα κι' ἐβγῆκε στὸ παράθυρο. Προσήλωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὰ ἄστρα, σὰν νὰ περίμενε νὰ δῇ γραμμένο σὲ καμμιὰ μεριὰ τοῦ οὐρανίου στερεώματος τὸ μέλλον ποὺ ἐπερίμενε τὸν Πρίγκηπα.

Ὁ Πρίγκηψ ἀγωνιοῦσε. Καθισμένος σὲ μιὰ καρέκλα εἶχε διαρκῶς στραμένα τὰ μάτια του στὸν ἀστρολόγο. Τὸν παρακολουθοῦσε προσεκτικά, μετρόντας τὴν ὥρα μὲ θανάσιμον ἀγωνία.

Τί θὰ τοῦ ἔλεγεν ὁ κὺρ Ἀναστάσης; Εἶχε πεποίθησιν ὅτι οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ ἔπεφτεν ἔξω ὁ ἀστρολόγος. Κι' ἂν τοὔλεγε τίποτε ποὺ θὰ συμφωνοῦσε μὲ τὴν κακή του προαίσθησιν; Ὅλα τότε θὰ τελείωναν. Στὴ δικαιοσύνη τῆς Πατρίδος ἤξερε καλὰ πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ ἰσχύσῃ τίποτα γιὰ νὰ τὴν κάνῃ νὰ καμφθῇ.

Ἡ ἀγωνία τοῦ Πρίγκηπος ἤρχισε νὰ καταντᾷ σὲ νευρικότητα. Ὁ κὺρ Ἀναστάσης ἦταν ἀκόμη στὴν ἴδια θέσι, παρατηρῶν μὲ τὴν ἴδια προσοχὴ καὶ κατάνυξιν τοὺς διαφόρους ἀστερισμούς, ποὺ ἔλαμπαν στὸν οὐρανό. Ἡ ὑπομονὴ τοῦ Πρίγκηπος ἦτο πλέον δύσκολον νὰ συγκρατηθῇ.

Ἐσηκώθηκεν ἐπὶ τέλους ἀπάνω, ἐπλησίασε τὸν κὺρ Ἀναστάση καὶ τοῦ φώναξε:

—Ἀκόμα λοιπόν;

Ὁ κὺρ Ἀναστάσης ἐστρόφηκε τότε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πρίγκηπος, τοῦ χαμογέλασε παρηγορητικὰ καὶ τοῦ εἶπε:

Δὲν θὰ γίνῃ ἐκεῖνο ποὺ φοβᾶσαι. Σὲ τρεῖς μέρες θὰ εἶσαι ἐλεύθερος, μὰ δὲν θὰ ξαναπατήσῃς στὴν Ἑλλάδα.

Πράγματι σὲ τρεῖς μέρες ὁ Πρίγκηψ κατεδικάσθη εἰς ἰσόβιον ὑπερορίαν κι' ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ μὴ γυρίσῃ ποτὲ πλέον.

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ προσπάθησε νὰ συναντηθῇ πάλι μὲ τὸν κὺρ Ἀναστάση, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Ὁ ἀστρολόγος ἀπέφυγε νὰ τὸν ξαναδῇ. Ἡ ἀποστολή του μέσα τότε στὰ Ἀνάκτορα εἶχε πλέον τελειώσει. Ὁ κὺρ Ἀναστάσης εἶχε θριαμβεύσει καθ' ὅλην τὴν γραμμήν.

ΟΠΟΥ Η ΣΟΦΙΑ ΜΙΣΕΙ ΤΟΝ ΚΥΡ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ἄνθρωποι ποὺ ὑπηρέτησαν τότε ὡς αὐλικοὶ στὰ Ἀνάκτορα τοῦ τότε Βασιλέως διηγοῦνται ὁλοκλήρους σκηνὰς μεγάλης βιαιότητος, ποὺ ἐλάμβαναν τότε χώραν μεταξὺ Κωνσταντίνου καὶ τῆς Σοφίας ἐξ αἰτίας τοῦ κὺρ Ἀναστάση. Κάθε φορὰ ποὺ ὁ ἀστρολόγος εἰσήρχετο εἰς τὸ ἰδιαίτερον γραφεῖον τοῦ Κωνσταντίνου τὸ μῖσος τῆς Σοφίας ἐναντίον τοῦ κὺρ Ἀναστάση ἐμεγάλωνεν εἰς βαθμὸν ἐπικίνδυνον. Ὁ ἀστρολόγος δὲν ἔπαυε νὰ προφητεύῃ ὅλο καὶ θλιβερὰ γιὰ τὸ μέλλον τῆς τότε Βασιλικῆς Οἰκογενείας. Ὁ κὺρ Ἀναστάσης δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴν πῇ τὴν ἀλήθειαν, διότι εἶνε ἀποδεδειγμένον καὶ τὸ ὁμολογοῦν μάρτυρες πάμπολοι ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος ἄνθρωπος τῆς ἀποκρύφου Ἐπιστήμης ποὺ δὲν εἶνε κατεργάρης Κατὰ περισσότερον λόγον δὲν τοῦ ἦτο δυνατὸν νὰ ψευσθῇ ἐνώπιον ἑνὸς Βασιλέως, ἡ εὔνοια τοῦ ὁποίου τοῦ ἔκαμεν ἀρκετὴ ρεκλάμα.

Ὅσον ὅμως τὸν εὐνοοῦσεν ὁ Κωνσταντῖνος τόσο τὸν ἐμισοῦσεν ἡ Σοφία, ὅπως μισοῦσε ὅλους ἐκείνους ποὺ τῆς ὡμολογοῦσαν μιὰν ἀλήθειαν, πικρὰν μέν, ἀλήθειαν ὅμως μεγάλην. Ἰδίως ὅταν ὁ κὺρ Ἀναστάσης ἐπανελάμβανε

στὸ Κωσταντῖνο τὴν προφητεία του περὶ τῆς προσεχοῦς νέας ἐκδιώξεως τουἀπὸ τὴν Ἑλλάδα,ἡ Σοφία μετεβάλλετο εἰς τίγριν καὶ ἦτο ἕτοιμη νὰ κατασπαράξῃ αὐτὸ τὸν «ἀνθρωπᾶκο», ὅπως ὠνόμαζε τὸν κὺρ Ἀναστάση, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ θάρρος νὰ θέλῃ νὰ τὴν σηκώσῃ ἀπὸ τὰ ρόδα ἐπάνω στὰ ὁποῖα ἀνεπαύετο.

Μιὰ ἡμέρα ἡ Σοφία ἐμάνθαινεν ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος σκέπτεται νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν κὺρ Ἀνασνάση, ἡ φήμη τοῦ ὁποίου εἶχε φθάσει καὶ στὴν πλέον ἀπόκεντρη συνοικία τῶν Ἀθηνῶν, στὸ σπίτι του στὴν ὁδὸν Φερρῶν. Ὡς λέαινα τότε ὥρμησε μέσα στὸ ἰδιαίτερον γραφεῖο τοῦ τότε Βασιλέως, ἐστάθηκε μπροστά του ἀπειλητικὴ καὶ τοῦ ἐφώναζε μὲ φωνὴν ποὺ ἐφανέρωνε ὅλο τὸ μῖσος ποὺ κυριαρχοῦσε μέσα της.

—Δὲν πρέπει νὰ ξαναπατήσῃ ἐδῶ μέσα αὐτὸς ὁ παληανθρωπᾶκος.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἐπέμενε καὶ σκηνὴ βίαιη ἄρχισε νὰ ξετυλίγεται. Ἡ Σοφία ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ φράξῃ μὲ τὸ σῶμα της τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴ περάσῃ ὁ σύζυγός της. Ἐκεῖνος ὅμως μ' ἕνα δυνατὸ κίνημα τὴν ἀπώθησε κ' ἐπέρασεν ἔξω.

Ὅλη τὴν ἡμέρα μιὰ διαρκὴς γκρίνια τοὺς εἶχεν ἐπαναστατήσει ὅλους. Ἡ Σοφία ἐπέμενε νὰ ἐκδιωχθῇ κακὴν κακῶς ἀπὸ τὸ παλάτι ὁ κὺρ Ἀναστάσης, ὁ Κωνσταντῖνος ὅμως τὸν ἤθελε πάντα καὶ ἐβεβαίωνε πὼς πάντα θὰ τὸν δέχεται. Ἔτσι ἡ Σοφία ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃς ἀφίνουσα γιὰ εὐθετώτερο καιρὸ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἀστρολόγο. Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως γιατὶ μεσολάβησαν τὰ γνωστὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἦλθαν γιὰ νὰ ἐπαληθεύσουν ὅλες ἡ προβλέψεις τοῦ κὺρ Ἀναστάση.

ΜΕ ΠΟΙΟ ΤΡΟΠΟ

ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ ΤΑ ΜΕΛΛΟΝΤΑ

Ποιὰ εἶνε τώρα ἡ μεγάλη ἐκείνη καὶ ἀπόκρυφη δύναμη ποὺ βοηθεῖ ἕνα κοινότατο ἄνθρωπο, ποὺ δὲν ἔχει κανένα μυστηριῶδες χαρακτηριστικό, νὰ προλέγῃ τόσον ἐπιτυχῶς τὰ μέλλοντα καὶ νὰ κάμῃ ὥστε ἕνα ὁλόκληρο Παλάτι νὰ τὸν ἔχῃ γιὰ σύμβουλό του ;

Πρὸ πάντων πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι Ἀναστάσιος Βαμβακίδης δὲν εἶναι μάγος. Φίλτρα μαγικὰ δὲν θὰ βρῆτε μέσα στὸ σπῆτι του. Μόνον ἡ ἀστρολογία τὸν βοηθεῖ στὸ ἔργον του καὶὁ πνευματισμός,δύο πράγματα δηλαδὴ τῶν ὁποίων ἡ ἀληθοφάνεια εἶναι ἀποδεδειγμένη. Μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἄστρων προεῖπε κάποτε τὸ μέλλον καὶ εἰς τὸν κ. Βενιζέλον. Τὸ ζώδιόν του, ὅπως τὸ εἶχε γράψει ὁ κὺρ Ἀναστάσης, τὸ ἐδημοσίευσαν τότε ἡ ἐφημερίδες. Τίποτα ἀπὸ ὅσα προεῖπεν ὁ κὺρ Ἀναστάσης δὲν διεψεύσθη.

Εἰς ἀνθρώπους,ποὺἀντιλαμβάνεται ὅτι δύσκολα θὰ τὸν πιστεύσουν καὶ ὅτι τὸν ἐπισκέπτονται μόνον γιὰ νὰ τὸν «ψαρέψουν» δὲν δίδει καμμιὰν ἀπάντησιν. Ἐξυπηρετεῖ μόνον τοὺς πιστεύοντας, γιατὶ φρονεῖ ὅτι ἡ πίστις κυρίως μπορεῖ νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ δῇ ἕνας ἄνθρωπος τὸ μέλλον του, εἰς τὸ νὰ αἰσθανθῇ μίαν εὐεργεσίαν εἰς μίαν κρίσιμον περίστασιν τοῦ βίου του. Μὲ τοὺς ἀπίστους δὲν καταπιάνεται ὁ κὺρ Ἀναστάσης. Αὐτοὶ οὐδέποτε θ' ἀκούσουν ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ τὴν παραμικρὰν προφητείαν.

Η ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΗ ΕΓΓΛΕΖΑ

Μιὰ ἀπὸ τῆς πειὸ καταπληκτικὲς ἐπιτυχίες τῆς ἀποκρύφου ἐπιστήμης τοῦ κὺρ Ἀναστάση εἶνε ἡ θεραπεία τῆς Ἀγγλίδος ΜαίρηςΧαούπμαν, ἡ ὁποία ἀπὸ καιρὸ ὑπέφερεν ἀπὸ νευρικὰς κρίσεις σοβαρᾶς μορφῆς, τόσον σοβαρᾶς ὥστε οἱ γείτονες εἶχαν σχηματίσει τὴν ἰδέαν ὅτι πρόκειται περὶ δαιμονισμένης.

Ἡ δυστυχισμένη νέα ὅταν τὸ βράδυ ἔπεφτε νὰ κοιμηθῇ ἔνοιωθε στὸ πλευρό της ἕνα σῶμα ἀνθρώπου νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὸ δικό της. Τρομαγμένη ἐσηκώθηκε πολλὲς φορές, ἄναψε τὴν λάμπα καὶ στὸ φῶς διέκρινεν ἕνα μαυριδερὸ ἄνδρα μὲ μορφὴν Μεφιστοφελοῦς νὰ τῆς χαμογελᾷ εἰρωνικὰ καὶ ν' ἁπλώνῃ τὰ χέρια της γιὰ νὰ τὴν συλλάβῃ. Τραβιόταν σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς κάμαρας γιὰ νὰ κρυφθῇ, προσπαθοῦσε νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, ἀγωνιοῦσε ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο, τῆς ἦτο ὅμως ἀδύνατον νὰ κάμῃ καὶ τὴν παραμικρότερην κίνησιν. Ὁ μαῦρος ἐκεῖνος ἄνδρας ἦτο πάντα ἐκεῖ στὸ κρεββάτι της καὶ μὲ διάφορες χειρονομίες τὴν προσκαλοῦσεν.

Η ΑΛΕΠΟΥ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: *Καταπληκτικαὶ ἀποκαλύψεις γιὰ τὸν φακιρισμὸ τοῦ Ταγρὰν Μπέη. Πῶς ἐξαπατᾷ τοὺς εὐπίστους. Ἐξηγήσεις εἰδικοῦ ἐπὶ ὅλων τῶν τσαρλατανικῶν θαυμάτων του.*

ΤΟ ΜΕΓΑ ΦΕΜΙΝ. ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΩΝ ΓΝΩΜΩΝ ΤΩΝ ΦΕΜΙΝΙΣΤΡΙΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΔΩΝ

ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΣΤΙΚΟΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΝ

***Ὑπὲρ τῆς δίδος Νίνας Λοιδωρικιώτου** :* Ζαχαροῦλα Γεωργαλᾶ 1, Τ. Μπάτος 1.

***Ὑπὲρ τῆς δίδος Λέλας Γιαννάρου** :* Γεωργ. Δημουλέας 1.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ἐλισάβετ Γκινάλη, (νέας ὑποψηφίας) : «Πονεμένη ψυχή» 6,

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ἰωάννας Καρκαβέλλα: Γ. Κωνσταντάκης 1, Κ. Ρῖζος 1, Ἀνδρέας Ζώης 5.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ρίτσας Μεγαλίδου: «Τὸ παιδὶ τοῦ Μετώπου» 1, Ἀθαν. Χασάπης 1.

Ὑπὲρ τῆς κ. Εὐθυμίας Μοάτσου, (νέας ὑποψηφίας) : Γεωργία Σφακιανάκη 1, Ἀρχ. Εὐαγγελινοῦ 2.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Εὐαγγελίας Χαραλαμπάκη: Γρηγ. Σηφάκης 2.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ἰσμήνης Φραγκιᾶ : Ἰωάν. Ἀναγνώστου 1, Γιασεμὴ Πουλάκη 1, Θ. Σαρακηνιώτης 1, Γεωρ. Τσικνᾶκος 1.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Μίνας Κυριακοῦ, (νέας ὑποψηφίας) : Ἀλεξ. Ζεμπουλίδης 5.

Ὑπὲρ τας δίδος Ἀθανασίας Τσιτάρα : Γεωρ. Δελήμπασης 5.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΝ

Ὑπὲρ κ. Μαρίκας Κοτοπούλη : Γιάννης Λούντζης 3.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Μαρίας Κούρμη, Γεωργ. Σκορδαλὸς 1, Ἀνδέας Μουζακιώτης 10.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ζαζᾶς Μπριλλάντη. Γ, Σκορδολὸς 1, Ἀβραὰμ Μπαντόπουλος 2.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖ. ΤΑΞΕΩΝ

Ὑπὲρ τῆς κ. Βάσσως Ἰατροῦ: Ἄννα Μαρμερὰ 3.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Λύδας Βέργου : Γεώργ. Τσεκούρας 1, Πίπης Λ... 2, Γεώργ. Λυγδόπουλος 2.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΝ

Ὑπὲρ τῆς δίδος Νίνας Μελαχροινοῦ : Γ. Δασκαλάκης 2, Χαρίκλ. Καλαντζῆ 6, Ἄννα Χαλόφτη 1, Ζαμπέττα Σάρδη 4.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Ἀταλάντης Ἀντωνιάδου: Ἀνθοῦλα Προβὶς 3.

Ὑπὲρ τῆς δίδος Δέσποινας Ἀλεξάνδρου : (νέας ὑποψηφίας), Δ. Ζήσιμος 6.

Ὑπὲρ τῆς κ. Μαρίας Κομνηνοῦ : «Θαυμαστὴς» 27.

ΥΠΟΨΗΦΙΑΙ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΥ

Ὄνομα ὑποψηφίας	Πόλις	Ψῆφοι
Λέλα Γιαννάρου	Ἀθῆναι	94
Ρίτσα Μεγαλίδου	»	210
Ἰωάννα Καρκαβέλλα	Ναύπακτος	55
Ἀντιγόνη Μεταξᾶ	Ἀθῆναι	58
Ἰσμήνη Φραγκιὰ	Κηφισσιὰ	35
Εὐαγγελία Χαραλαμπάκη	Ἡράκλειον	83
Βιργινία Λαμπροπούλου (Μιράντα).	Ἀθῆναι	138
Ὄλγα Οἰκονομίδου	»	20
Ἰουλία Μπαξεβάνη	»	37
Ἀθανασία Τσιτάρα	Καρπενῆσι	2
Λ. Κούρου	Ἀθῆναι	2
Ζίλδα Δενάρδου	»	2
Στυλιανὴ Μίζιου	Τρίκκαλα	1
Μαρία Ξυνιδάκη	Χανιὰ	5
Δέσποινα Πασιά	Πύργος	1
Νίτσα Λοιδωρικιώτου	Πειραιεὺς	11
Μαρία Λαμπροπούλου	Ἀθῆναι	18
Ἀθανασία Τσιτάρα	»	5
Ἐλισάβετ Γκινάλη	»	6
Μίνα Κυριακοῦ	»	5
Εὐθυμία Μοάτσου	Χανιὰ	3

ΥΠΟΨΗΦΙΑΙ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥ

Μιράντα Μυρὰτ	Ἀθῆναι	55
Ἀλίκη Θεοδωρίδου	»	41
Ὀλυμπία Καντιώτου	»	25
Φωτεινὴ Λούη	»	56
Μελπομένη Κολλυβᾶ	»	26
Ἀφροδίτη Λαουτάρη	»	42
Καλλιόπη Χασίση	»	47
Ζαζὰ Μπριλλάντη	»	80
Μαρίκα Κοτοπούλη	»	25
Μαρία Κούρμη	»	18

ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

Βάσσω Ἰατροῦ	Ἀθῆναι	153
Λύδα Βέργου	»	76
Μαρία Νικητοῦ	»	7
Ματίνα Χατζηϊωάννου	»	20
Πίτσα Σαμαροπούλου	Τρίκκαλα	1

ΥΠΟΨΗΦΙΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΥ

Τοῦλα Χατζηϊωάννου	Σμύρνη	22
Νίνα Μελαχροινοῦ	Κων)πολις	135
Μαρίκα Κομνηνοῦ	Ἀδρ)λις	74
Ἀταλάντη Ἀντωνιάδου		64
Δέσποινα Ἀλεξάνδρου		6

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δέσποιναν Πασσιᾶ, περισσότερον θάρρος καὶ μεγαλητέρα περιφρόνησις σὲ μερικὰς καταστρεπτικὰς προλήψεις θὰ συντελοῦσαν πολὺ εἰς τὴν ταχυτέραν ἐπιτυχίαν τοῦ ὡραίου ἀγῶνος.

Ἀταλάντην Ἀντωνιάδου, ὁποσδήποτε σᾶς εὐχαριστῶ.

Ἀσπασίαν Μπίστη, ἡ φωτογραφία σας δὲν εἶνε ἀπαραίτητος, συντελεῖ ὅμως πολὺ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν. Ὡς πρὸς τὸ ψευδώνυμον δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ ἐπιτρέπεται, ἀπαραίτητον ὅμως εἶνε νὰ κατέχωμεν ἐμεῖς καὶ τὸ πραγματικὸν ὄνομα.

Ἑλένην Οἰκονόμου, δυστυχῶς ἡ δὶς Λέλα Ὑψηλάντου ἀπεχώρησε τοῦ ἀγῶνος.

Βαρ. Δελήμπασην, μπορεῖτε νὰ στείλετε καὶ χειρόγραφα ψηφοδέλτια ὅσα θέλετε, ὑπολογίζοντες κάθε ἕνα μὲ τὴν ἀξίαν ἑνὸς φύλλου.

Ἡ δνὶς Vichi Nicolaïdou ἐξ Ἀλεξανδρείας
Ὑποψηφία τοῦ Ἀστικοῦ Συνδυασμοῦ

«Ἡ γυναῖκα συνεργάσθηκε μὲ τὸν ἄνδρα λόγῳ τῆς ἀνάγκης ποὺ τῆς παρουσιάστηκε ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου. Ἡ γυναῖκα γιὰ ν' ἀνυψώσῃ τὸ ἔθνος της πρέπει νὰ γίνῃ πρῶτα καλὴ μητέρα ! Νὰ βρίσκεται ἐν τάξει ἀπέναντι τῆς οἰκογενείας της, στὰ παιδιά της. Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ δυστυχῶς πολὺ λίγες φροντίζουμε γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν, οἱ περσότερες ἀσχολούμεθα τὶς περσότερες ὥρες πόσες καὶ πιὲς τουαλέτες νὰ κάνουμε γιὰ νὰ φανοῦμε πιὸ κοκκέτες ! Πρέπει νὰ παύσῃ ἡ κοκεταρία τῆς γυναικὸς γιὰ νὰ ἀσχοληθῇ αὐτὴ σὲ ὑψηλότερα καθήκοντα, στὰ καθήκοντα τῆς ἀνυψώσεως τῆς Πατρίδας της, μπαίνοντας στὴ Βουλή !

Θεσσαλονίκη — *Νίτσα Παντιὰ*

Καλὸν θὰ ἦτο ὄχι μόνον ἡ γυναῖκες νὰ ἐργαοθοῦν γιὰ νὰ μποῦνε στὴ Βουλὴ ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες μὲ τὴν ἴδια δύναμι νὰ δουλέψουν γιὰ τὴν ἐπιτυχιαν αὐτὴ τῆς γυναικός. Τὸ καλὸν ποὺ θὰ προκύψῃ δὲν θὰ εἶνε μόνον γιὰ τὴς γυναῖκες. Θὰ εἶνε καὶ γιὰ τοὺς ἄντρες. Διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ βουλευτῖνες θὰ φροντίσουν νὰ μᾶς ἀπαλλάξουν μιὰ μέρα ἀπὸ πολλὰ βάσανα κοινωνικά.

Κώστας Ρῖζος

Γιὰ νὰ εἰσέλθῃ ἡ γυναῖκα στὴ βουλὴ πρέπει νὰ εἶναι ἀνωτέρα τῶν γυναικείων ἀδυναμιῶν. Νὰ μὴ εἶνε κατωτέρα τῶν 30 ἐτῶν, νὰ μὴ ἔχῃ μεταχειρισθῇ πρὸ πενταετίας καλλυντικὰ εἴδη, νὰ ἔχῃ τὰς ἀπαιτουμένας γνώσεις καὶ μόρφωσιν, καὶ νὰ ἔχῃ ὑπηρετήσει εἰς τὸν στρατὸν συμφώνως τῷ περὶ στρατολογίας νόμῳ ὅπως καὶ οἱ ἄνδρες.

Τ. Τ. 94ρ — *Α. Φάλ.*

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ν. Νικολάου ἐξόφλησις ἐλήφθη, Γ. Ζιφειριάδην ὅταν ἐκδοθοῦν νέα βιβλία θὰ σᾶς γράψωμεν Ἰοστέφανον. Ἀκατάλληλον. Ἀναμένομεν ἕτερον. Λουκία Η. Φ., μπορεῖτε καὶ μὲ ἄλλο ψευδώνυμον.

Ἐνεγράφησαν συνδρομηταὶ οἱ κ. κ. Ἀριστ. Μαυρωτᾶς, Εὐστ. Ρικάκης, Σύλλα Μαυροπούλου. Ν. Λουμίδης, Ε. Κεφαλάκης, Σ. Σταθάκης, Ἠλ. Δουμουλιάκας, P. Malfas, Κλειὼ Χατζησταύρου.

ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ἐγκρίνονται : «Matio Mytat» Ἄστεγο περιστεράκι».

ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὴν ἐνδιέφεραν πολὺ τὴν Δώραν.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀκούῃ.

Ἡ παληὰ ἐκείνη ἱστορία τῆς ἔφερε στὴ μνήμη πάλι τὴ δική της θέσι κι' αὐτὸ τὴν ἐστενοχωροῦσε.

Ἄς λησμονήσῃ καὶ γιὰ λίγη ὥρα.

Ἡ Εἰρήνη πάλι ἐπανέλαβε :

-Μὲ λίγα λόγια τὸν ἀγάπησα κι' ἐγώ. Μ' ἐζήτησε ἀπὸ τὴ θειά μου, ἐκείνη εὑρῆκε τὸ γάμο αὐτό, μιὰν ἐπιτυχία, μοῦ ἔδωκε τὴν εὐχή της, κἄποια προῖκα καὶ ἐπαντρευτήκαμε. Κατὰ τὴ συνήθεια ποὺ εἴχαμε τότε στὸ νησὶ —κἄποτε γίνεται καὶ τώρα—οἱ ναυτικοὶ μετὰ τὸ γάμο τους, ἄφηναν τὴ νύφη κι' ἔφευγαν γιὰ τὴ δουλειά τους. Ἔτσι κι' ὁ δικός μου, ἕνα μῆνα ὕστερ' ἀπ' τὸ γάμο μας, ἐμπῆκε στὸ καΐκι του καὶ ἔφυγε...Δὲν ἐπρόφτασε νὰ πιάσῃ τὰ Στενὰ—ταξείδευε γιὰ τὴν Πόλι - καὶ μιὰ φουρτοῦνα μοῦ τὸν ἅρπαξε. Πλοῖο καὶ ναῦτες χάθηκαν καὶ ὁ καλός μου δὲν ἐγύρισε,. Ἔμεινα χήρα, στὰ εἴκοσι τρία χρόνια μου....

Ἐσκούπισ' ἕνα δάκρυ της καὶ ἐπανέλαβε :

—Ὥς ὅτου μάθω τὴν κατσστροφή, κατάλαβα πὼς θὰ γινόμουνα σὲ λίγο καὶ μητέρα. Στὸ γύρισμα τοῦ χρόνου ἔγινα. Ἀπόκτησα ἕνα ἀγοράκι...Θεέ μου ! τὶ καλὴ παρηγοριὰ ἦταν ἐκείνη ! Αὐσθανόμουν μιὰν ἀλλοιώτικη χαρά. Ἤμουν μητέρα...Θὰ τ' ἀγαποῦσα. Τὸ εἶχα ἀγαπήσει πειά... Μὰ ἡ χαρὰ βαστᾷ στὸν κόσμο τόσο λίγο...

«Τὸ ἀγκάθι !..» σκέφθηκε ἡ Δώρα.

* * *

Καὶ ἡ Εἰρήνη ἐσυνέχισε :

—Τῆς ἡμέρες ἐκεῖνες, μαζῆ μ' ἐμένα, γέννησε ἕνα παιδάκι καὶ μιὰ καλὴ γειτονισά μου. Ἀλλὰ ἐκεινη ἦτανε ἀρχόντισσα, ἡ κυρία Θάλεια, ἡ κυρία Φλωρᾶ... ἡ πενθερα σας.

Διέκοψε γιὰ λίγο, γιὰ νὰ σκουπίσῃ τὸν ἱδρῶτα ποὺ τῆς ἔβρεχε τὸ μέτωπο...

Ἡ Δώρα στο ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτου, ἐδοκίμασε κἄποιο συγκεχυμένο αἴσθημα καὶ σχεδὸν ἄρχισε νὰ ζαλίζεται.

Ἔκπληξι, περιέργεια φόβο, ἐλπίδα...

—Ναί...λοιπον.., μ' ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι, μὲ τρομάζει ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτος μου.,. δὲν θὰ πῆτε τιποτε, κυρία μου, δὲν θὰ μὲ μαρτυρήσετε ποτέ, ποτέ... Γιατὶ νὰ σᾶς τὰ πῶ αὐτά; Τί ἔπαθα ἀπόψε ; Πέστε μου...

—Μὰ σοῦ ὡρκίστηκα, εἶπε ἡ Δώρα, ἡσύχασε...Εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ μὴν ξέρω τίποτε... Μὴ φοβᾶσαι...Ἐμπιστεύσου σέ μια φίλη σου.. Ἐγὼ σε συμπαθῶ, σὰν ἀδελφή μου, σὰν μητέρα μου. Ἡσύχασε.

Καὶ της ἐχσϊδεπε τὰ χέρια με τρυφερότητα πραγματική.

Ἄργησε λίγο κι' ἔπειτα ἐξηκολούθησε.

—...Λοιπὸν ἡ κυρία Φλωρᾶ ἐγέννησε πολὺ ἄσχημα, ὑπέφερε πολὺ κι ἀρρωστησε. Τοτε ἐπειδὴ ἤμουν νεόγεννη κι' ἐγώ, ἦρθαν ἀμέσως ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς κυρίας Θαλειας καὶ μοῦ ἐπρότειναν νὰ πάραλάβω το παιδί της καὶ νὰ τὸ θηλάσω. Ἐδέχτηκα... Ἄ ἡ δύσκολη ὥρα ἡ κακή, ποὺ δὲν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ τὴν ἰδῇ πρωτήτερα καὶ νὰ τὴν ἀποφύγῃ...Ἐδέχτηκα καὶ μοὔφεραν τὸ παιδάκι τῆς ἀρχόντισας, τῆς Κυρίας Φλωρᾶ. Σχεδὸν μολις γεννήθηκε. Ὁ κύριο Φλωρᾶς, ὁ μακαρίτης, ἔλειπε, νομίζω, σὲ ταξεῖδι. Ἡ κυρία ἦταν ἄρρωστη βαρειὰ ἀπὸ τὸν τοκετό. Ἐγὼ ἐπῆρα τό παιδὶ στὸ σπῆτι μου. Ἐπέρασαν δυὸ μῆνες ἔτσι. Τὰ μικρὰ ἐθήλαζαν σχεδὸν μαζῆ. Ἡ κυρία ἦταν πάντα στὸ κρεβατι .. Οἱ γιατροὶ δὲν ἄφιναν νὰ τῆς τὸ πάω, οὔτε νὰ τὸ ἰδῇ, γιὰ νὰ μὴ τὴν πειράξῃ ἡ χαρά... Το εἶχα λοιπὸν μαζῆ μου... Καὶ ἦταν καὶ τὰ δυὸ ἀβάφτιστα ἀκόμη. Ἐπερίμεναν νὰ γίνῃ καλλίτερα ἡ μαμᾶ του, γιὰ νὰ τὸ βαφτίσουν.

Ἡ Δώρα ἀνέπνεε μὲ θόρυβον, ποὺ δὲν διέφερε ἀπο τὴν ἀγωνία.Ἐκρέματο ἀπὸ τὰ χείλη τῆς Εἰρήνης. Ἄν τὴν διέκοπτε κάνεὶς αὐτὴ τὴν ὥρα, ἐφοβώτανε ὅτι θὰ ἐσωριάζετο στὸ πάτωμα λειπόθυμη.

Δὲν ἦταν δίψα γιὰ ν' ἀκούσῃ, αὐτὸ ποὺ αἰσθανότανε.

Ἦταν σὰν πυρετός, σὰν τρικυμία.

Κ' ἐπανέλαβε :

—Ἕν' ἀπόγεμμα αἰσθάνθηκα τὴν ἀνάγκη ν' ἀναπνεύσω. Ἤμουν ἀδυνατισμένη καὶ εἶχα καταβληθεῖ πολύ. Ἐπῆρα καὶ τὰ δυὸ μικρὰ στὸ καροτσάκι, ποὺ μοῦ εἶχαν φέρει ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς ἀρχόντισας καὶ τράβηξα τὸν ἴσιο δρόμο, πρὸς τὸ ὕψωμα. Τὸ ξέρετε ;

—Λέγε... (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ Ν' ΑΓΑΠΗΣΗ

Τὶ φρικτὴ ἀρρώστεια, ἀλήθεια... ἕνας νέος σὰν ἐσᾶς, ποὺ διαθέτει αὐτοκίνητον καὶ γκαρσονιέραν νὰ μὴν μπορῇ ν' ἀγαπήσῃ...

Τὰ κοριτσόπουλα τὸν ἀηδιάζουν σὰν νὰ παίρνῃ μουρουνόλαδο, ἡ παντρεμμένες τὸν κουράζουν σὰν ν' ἀνεβαίνῃ στὸν Λυκαβητό, ἡ χῆρες τὸν κάμουν καὶ πλήττει σὰν νὰ παρίσταται στὸ μνημόσυνον τῆς μαιτρέσσας του.. ὅλες ἡ γυναῖκες τέλος τοῦ φαίνονται σὰν πολὺ-πολὺ μεγάλα μηδενικά, ποὺ οὐδέποτε τοῦ ἦλθεν ἡ ὄρεξις νὰ προσθέσῃ δίπλα τους οὔτ' ἕναν ἄσσο. Κι' ὅμως εἶμαι βέβαιος ὅτι μπορεῖς κι' ἐσὺ ν' ἀγαπήσῃς μὲ τὴν δύναμιν ἑνὸς Ἀμλέτου καὶ μὲ τὸ πάθος ἑνὸς Ὀθέλλου, φθάνει νὰ θελήσῃς, φίλε μου, φθάνει νὰ μὲ πείσῃς ὅτι τὸ θέλεις. Ἄκουσε λοιπόν: Ἄν νομίζῃς ὅτι ἡ ἀγάπη θὰ σὲ ξεκουράσῃ καὶ ὅτι θὰ σὲ κάμῃ νὰ δοκιμάσῃς ὅλες τῆς γλύκες της κι' ὅλες τὴς πίκρες της ποὺ εἶναι γλυκὲς κι' αὐτές, δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ παντρευτῇς μιὰ γυναῖκα... Μὴν ἀγριεύῃς καὶ ἄφησέ με νὰ τελειώσω: Παντρέψου λοιπὸν καὶ ὕστερα χώρισε .. Πάντα ἀγαπᾷ κανεὶς μιὰ γυναῖκα ὅταν τὴν χάσῃ... Φρόντισε λοιπὸν νὰ τὴν βρῇς καὶ προσπάθησε γρήγορα νὰ τὴν χάσῃς. Ἐδοκίμασες ὅλου τοῦ εἴδους τὴς γυναῖκες. Καμμιὰ δὲν ἦταν τοῦ γούστου σου. Μόνον μιὰ χωρισμένη γυναῖκα θὰ σ' εὐχαριστήσῃ, μάλιστα ὅταν ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι ἡ γυναῖκα σου.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Πῶς σᾶς φαίνονται αὐτὰ τὰ κατορθώματα τοῦ κὺρ Ἀναστάση, ποὺ ἤρχισε νὰ δημοσιεύῃ ἡ «Σφαῖρα»; Ἐγὼ τὰ βρίσκω παρὰ πολὺ περίεργα καὶ ἐνδιαφέροντα, γι' αὐτὸ συνιστῶ σὲ ὅλους νὰ τὰ διαβάσουν μὲ προσοχή. Ἡ «Ἀλεποῦ» τῆς «Σφαίρας» σᾶς ὑπόσχεται πολλὰς ἐκπλήξεις... σκανδαλώδεις, θορυβώδεις. Ἄς τὴν παρακολουθήσουμε κατά... πόδας...

Δὲν εἶνε σονέτο αὐτό, κ. Ζαγκλ.. Τὰ σονέτα ἔχουν ὡρισμένο μετρικὸν μοτίβο. - Θὰ δημοσιευθῇ κ. Σ τ α ῦ ρ ο Μ α ι μ ω ν ί δ η. Ἐπίσης καὶ τὸ δικό σας, κ. Ρ ῖ κ ο.—Πολὺ καλὸ καὶ τὸ δικό σας, κ. Γ ι ά ν ν η Π α σ ι ᾶ. Τὸ τραγουδάκι σας, δὶς Monna Vanna πάρα πολὺ ἐλαφρό, ἀπὸ κεῖνο ποὺ ἔχουν θέσιν εἰς τὸ ὡραῖο ἄλπουμ τοῦ γραφείου σας, ἀλλὰ ποῦ δὲν δίδονται στὴ δημοσιότητα.—Τὰ ἴδια ἔχω νὰ πῶ καὶ γιὰ τὸ δικό σας, κ. Γ. Δ α ζ ά ζ...—Δὲν ἐγκρίνεται, κ. Κ, Η. Ο ἰ κ ο ν ο μ... Γιὰ τὰ πεζοτράγουδα ἔχω πεῖ μερικὰ πράγματα, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὰ θυμᾶσθε.—Πολὺ μεγάλο γιὰ τὸ εἶδος του, κ. Σ τ ε λ, Μ α ρ ί ν... Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

30 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

– Νέος σοβαρὸς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένας διδας καὶ χήρας Ἀτθίδας καὶ προσφυγοπούλας. Γράψατε : *P. C*, γραφεῖα «Σφαίρας» θυρὶς 50.

Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ εὐγενικὲς καρδίες. Προτιμῶ ὁδὸς Μιαούλη Πάτρας. Αὐτῆς ποὺ θὰ μὲ νοιώσῃ θὰ τῆς χαρίσω τὴν καρδιά μου. Γράψετε : «*Mudio Mytat*, θυρὶς 109, γραφεῖα Σφαίρας».

—Νεαρὸ πυροβολιτάκι, εὑρισκόμενον εἰς τὴν Θράκην, ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένα κορίτσια. Προτιμῶνται προσφυγοποῦλες Ἀθηνῶν, Φαλήρου, Πάρου, Χαλκίδος. Σκοπὸς ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Γράψατε : «Ἄστεγο περιστεράκι» «Σφαῖρα» θυρὶς 85.

—Νεαρὰ σωφφεράκια ζητοῦνἀλληλογραφία, μὲ δίδας καλῶν οἰκογενειῶν. Προτιμῶνται Ἰωαννίνων, Ἀγρινίου, Ἄργους, Ναυπλίου, Μιτυλήνης καὶ Ἀθηνῶν. Σκοπὸς ἱερός. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Δημ. Κοτούλης, Γεωρ. Θεοδωρόπουλος, Δ. Σκλήρης, Θεοδ. Πηρῆς, Ἰωάν. Κοντοπίδης, «Σφαῖρα» θυρὶς 86.

– Ψυχὲς συντριμμένες, καρδιὲς κλεισμένες, μιλᾶμε ; Πολύβιος Ἀρίστογλου, *P. R.* Ἐνταῦθα.

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Σὲ κείνῃ ποὺ μὲ νοιώθει.

Πές μου τὸν τρόπο ἄσπλαγχνη νὰ Σὲ ξεχάσω ἀφοῦ Σὺ λὲς ὅτι γιατρεύτηκες ποῦ πῆγες στὰ ξένα, γιατὶ ἐγὼ εἶμαι πάντα ὁ ἴδιος. Τα πάντα μετεχειρίσθηκα για να Σὲ λησμονήσω μά τίποτες... Σὲ ἀγαπῶ ὅσον ὁ τυφλὸς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Αἴγιον.—Ναπολέων Στεφανόπουλος.

Ἔφυγε χωρὶς ν' ἀποχαιρετήσῃ

Καϋμένε Νῖκο, ἔχεις ἆρα γε πολλα βάσανα να τραβήξῃς ἀκόμα μέσα σ' αὐτὸν κόσμο ; Ἡ ζωή σου ἀπὸ τα παιδικά σου χρόνια, νόμιζες πῶς ἦταν μια σειρα εὐτυχίας καὶ ἀγάπης, καὶ τὸ κάθε τι στὴν ἀρχή του τὸ ἀνέβαζες πολὺ ψηλα για να τὸ γκρεμίσῃς ὕστερα μὲ μια ἀκατανίκητη ὁρμὴ καὶ ἀηδία, γιατὶ νόμιζες πῶς δὲν τὸ εἶχες φτιάση καλὸ κι' ἔτσι δὲν ἦταν κι' ὥμορφο, ὁπόταν μπροστά στὸ δρόμο τὸν τρελλὸ τῆς τρικυμιασμένης σου ζωῆς, βρέθηκε μιὰ ψυχή, ποῦ μὲ τὴν λίμνη τῶν γαλανῶν της ματιῶν καὶ τὸ κῦμα τῶν ὁλοχρυσων μαλλιῶν της καὶ τὴν γοητευτικὴ χάρι της σ' ἀνάγκασε να παρατήσῃς τὴν παληά σου ζωὴ καὶ ν' ἀκολουθήσῃς μια καινούργια χαραγμένη ἔπειτα ἀπὸ τὴν τρέλλα ποῦ ἔπαθες, ὅταν εἶδες τὴν ψυχὴ αὐτή, ποὺ ὀνειρευοσουν ἐπὶ πολλα χρονια, να σοῦ χαρίσῃ μια μεγάλη χαρα κι' εὐτυχία, πράγματα ποὺ μονον στα ὀνειροπολήματα σου ἔβλεπες. Μήπως ἄραγε θυμώσουν τα ὥμορφα αὐτα μάτια καὶ ἀνατριχιάσουν μὲ φρίκη τα ὁλόξανθα μαλλιά, για τὴν ἀναίδεια ποῦ πῆρες να μολύνῃς καὶ μὲ τὴ σκέψι σου ἀκομα τὸ ὥμορφο αὐτὸ λουλοῦδι.

Ἴσως;... διοτι ἔφυγαν χωρὶς οὔτε κἂν νὰ σ' ἀποχαιρετήσουν.

Πειραιεὺς — *Νῖκος Λ....*

Στὴν ἀγάπη μου

Ἀγάπη μου ὅταν ἔφυγα καὶ σοὔδωκα τὸ χέρι
σοῦ εἶπα γρήγορα θαρθῶ καὶ θὰ σὲ κάνω ταῖρι
Ἐσὺ μὲ ἀλησμόνησες, πλέον δὲν μὲ θυμήθης,
μὲ ἄλλον ἀγάπη ἔπιασες κ' ἐμένα μὲ ἠρνήθης.
Ἄλλον καὶ ἂν ἀγάπησες καὶ μένα δὲν θυμᾶσαι
Θυμή σου τὰ λογάκια μου, τί ἄπιστη ποῦ εἶσαι ;
Ἄπιστη, μὲ ἀρνήθηκες, εἶναι μεγάλο κρίμα
καὶ ὄντας γυρίσω νά σὲ εἰδῶ νά σέβρω μέσ' στὸ [μνῆμα.

Τ. Τ. 918 — *Ἀντώνιος Δαρεμᾶς*

—Στέργιο, ἡ μητέρα σου κινδυνεύει. Στεῖλέ μου διεύθυνσίν σου νὰ σοῦ γράψω τὰ σχετικά. Τὴν περασμένην ἑβδομάδα σοῦ ἔγραψα. Ἔλλη Ἀργυροπούλου.

—Νεαρὸς δεκανεύς, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας 15-18 ἐτῶν καλῆς οἰκογενείας. Σκοπὸς ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε ! Δεκανέα Γ.Φ., «Σφαῖρα» θυρὶς 87.

Κορίτσια Ἀθηνῶν Ἄλτ! Δύο νέοι καλῶν οἰκογενειῶν, ἄγοντες τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ διαμένοντες ἐνταῦθα αἰτοῦν ἀλληλογρρφίαν μὲ μορφωμένας Δεσποινίδας. Ὅποια γράψῃ καλλίτερα θὰ λάβῃ τὴν φωτογραφίαν μας. Σκοπὸς γνωριμία καὶ γάμος.

Ψευδώνυμα ἀποκλείενται.

Γεώργ. Τρικούπης, Στελιαν. Σακελαρίου Ἀντζουλᾶτος Πὸστ Ρεστάντ. Ἐνταῦθα.

—ΖΗΤΩ ΕΙΣ ΓΑΜΟΝ καλὸ κορίτσι ἢ νεαρὰν χήραν ἐκ Βόλου, Λαρίσσης, Τρικκάλων. Καρδίτσης ἢ Πηλίου. Γράψατε : Ἀχιν. Πηλίδην. Πὸστ Ρεστὰντ Βόλον.

—Λόγῳ ἀποστρατεύσεώς μου διακόπτω ἀλληλογραφίαν ἐπὶ δύο μῆνας. Σ. Σταθάκης.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ ἁπαξάπαντας καὶ πανταχόθεν. Γράψατε : Λορέντζον Γκιουζεππέ, καφφενεῖον Παναγ. Ντζαβάρα, Ἑρμοῦ 207, Ἀθήνας.

—Εἶμαι νέος κομψευόμενος, ἐρωτευμένος. Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ κορίτσια. Προτιμῶ Δεδεαγάτς. Γράψατε Στρατὴν Μαστρόφην *P. R.* Δεδεαγάτς.

—Μόνον μὲ Μικρασιάτας ἀλληλογραφεῖ τὸ «Διαμάντι τῆς Ἀνατολῆς». Θυρὶς 24, γραφεῖα «Σφαίρας».

—Δύο νεαρὰ φανταράκια, λησμονημένα στὸ Μέτωπο, ζητοῦν ἀλληλογραφίαν πρὸς διασκέδασιν τῆς μονοτόνου ζωῆς των μὲ κορίτσια. Προτιμῶνται Σάμου, Χίου, Μιτυλήνης. Γράψατε : Στρατιώτας Καφετζηδάκην Ἀλέξανδρον καὶ Τριανταφύλλου Νικόλ. «Σφαῖρα» θυρὶς 88.

—Ἀλληλογραφοῦμεν καὶ ἀνταλλάσσομεν *C. P.* μόνον μὲ μορφωμένες δεσποινίδες. Λοχαγὸς Ἄρης Νίκανδρος, ἀνθ)γὸς Χαρίος Τουρέλας «Σφαῖρα» θυρὶς 89.

—Ἀντόρτης ἀπελύθη. Γράψατε : Χαριλ. Τρικούπη 62, Ἀθήνας.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ

Καθάπερ γέγραφαν
οἱ ἐφημερίς,
κάφμα μέγα
ἀφικθὲν ἐν τῷ Παρίς,
ἤγουν ποιῶσα αὅρα
σαύρα, λαύρα
καὶ ποσῶς οὐκ φυσῶσα
ἀνέμου πνοάδα,
τὸ ὁποῖον
κάφσων τοῦ κύων.
Καίπερ γάρ, ὡς λαλοῦσιν
καὶ συνγράφτουσιν οἱ ἀσθρο-
[νόμοι,
συνδόμως θὰ ἀφικθῇ
καὶ ἐν τῇ γενέθειρᾳ πόλει.
Λέξατέ μοι περικαλῶ πολὺ
τὶ θὰ γίγνω ὁ μέλας,
κοινῶς ὁ μαῦρος,
εἴπερ μᾶς ἐπισκεπτῇ
ὁ τοιάπτος λαῦρος;
Καὶ γὰρ ἡ ἐμὴ πατατούκα
μαλλεαρὴ καὶ χονδροειδὴς οὖσα
μοὶ κάπτει ἐκ τῆς ζεσθὸς τὸ πετσίον,
τὸ ὁποῖον
μοὶ περιρρεῖ καὶ ἱδρὼς τὸ προσωπεῖον.
Στερούμενος ὅθεν ἐνδυματίων ἐλαφρῶν,
τοὐτέσθιν ἠνεωγμένου χρωμάτου ἢ λινῶν,
καθόπερ ἀπητοῦνται ἓν κάρρον ταλληρῶν,
μοὶ φαίνεται, ὦ ἀδελφοί,
καὶ μὲ τὸ ἐμβαρδόν,
ὅτι θὰ μὲ ὁρᾶτε ἐν τοῖς δρόμοις
μὲ τὸ νυχθικόν,
τὸ ὁποῖον
σκάνδαλον τῶν ζηλωθῶν
καὶ τῶν δεσφοιναρίων.

Ο ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΣΩΦΦΕΡΑ

Μνήσθητί μου μῆτερ

Σᾶς περικαλῶ πολὺ νὰ συνέρθετε τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ Ἀτὲν διὰ νὰ μὲ ἰγδῆτε ὅπου ὁ Ἀρζὲρ μοῦ ἀγοροπώλησεν ἕνα ἐφτακίνητον καὶ θὰν τὸ ὁδηγάω μόνη μου ὅπου ἐτώρα εἶνε τῆς μόντ νὰ ὁδηγᾶνε αἱ κεριαι μονάχαι των, π. χ. ὅπως καὶ ἔξω ἀπὸ δῶ εἰς τὴν Ἰγγλεζίαν καὶ οὕτως κατεξῆς. Σοῦ ὁρκίζομαι εἰς τὸ στέφανόν μου ὅτι θὰ γίνω μιὰ πολὺ καλὴ σωφφέρα καὶ θὰ ἔλχομαι τακτικότης εἰς Μινιδίους νὰ σᾶς ἀποβιβάζω εἰς τὸ ὠττό μου καὶ νὰ σᾶς περιπατῶ εἰς τὸ Τατόϊον καὶ εἰς τὴν Ραμφίναν, ὅπου τὸ σήμερον πααίνουν οὖλες ἡ ἐγγλεντζοῦδαι μετὰ τῶν ἐδικῶν των καὶ ἐκπνέουν οὖλον τὸ ᾠδεῖον τῆς θαλάσσης καὶ τρῶνε καί μαρίδας προσφάτους καὶ ἄλλα πολλὰ κάμουνε, ὅπου ἐμβαίνουν πάλιν εἰς νὸ ἐφτακίνητον καὶ τραγωδοῦν αἰσθηματικὰ τραγώδια κὶ κάμουν καὶ ἄλλα πολλά.

Αἱ φιλενάδαι μου μοὶ ἐκτρέπουν νὰ μὴ γίνω σωφφέρα, ἕνεκα ὅπου μπορεῖ νὰ κόψουμε κανένα ἄνθρωπο. Νὰ χαθοῦν, νὰ χαθοῦν οἱ παλαιοχωριᾶται ὅπου δὲν πηαίνουν εἰς τὰς ἐλγασίας των μὲ ὠττὸ μόνε βαδίζουν ὁδοιπορικῶς καὶ τοὺς κόβουμε ἐμεῖς οἱ ἀριστοκρᾶται, ὅπου μᾶς λερώνουν τὰ ἐλάσθιχα οἱ μαγκοῦφοι, ποὺ κακὸ ἔτος νὰ ἔχουν.

Ἂς λένε ὅσα θέλουν αἱ ζηλιάραι. Ἐγὼ τήνε ξεύρω ἐνδελῶς τὴ δουλειά μου, ὅπου τόσα χρόνια εἶς τὸ πατρίς μου τὸ Μενίδιον ἔπαιρνα τὸ μολάριον τοῦ Παπαθύμιου κ' ἐπάαινα γιὰ καυσόξυλα καὶ μ' ἔγλεπε ὁ κόσμος ποὺ βάσταμα τὸ καπίστρι καὶ μ' ἔφτινε, ὄχι ἐτώρα ποὺ τὸ ἐφτακίνητο δὲν ἔχει καπίστρι καὶ τσουλάει καὶ μονάχο του ὅπου εἶνε λίαν μεγάλη εὐκολία.

Ἀναμένω νὰ μὲ περιμένετε ἀφτοῦ, ὅπου ὄντας θ' ἀκούσετε νὰ φωνάζουν οἱ καραμοῦζαι ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ σωφφέρα καὶ νὰ μὴν τρομάξετε, μόνε νὰ ἔχετε ἕτοιμο φαΐ καὶ λιγάκι γίδα στέρφα ὅπου εἶνε τώρα τῆς ἐποχὸς καὶ πεντοβολάει ὁ στόμας. Χαιρέτε, τὸ τέχνον σας

ΒΕΤΤΑ

ΤΥΠΟΙΣ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΣΦΑΙΡΑ,, ΡΟΜΒΗΣ 16

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ
ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΗΘΟΠΟΙΑ

Τἄρριξα, ρὲ Μανιώ μου ἐφτάζυμη, τἄρριξα πάλε ὁ κανάγιας τὰ δίχτυα τὰ λινομέταξα κατὰ μεσῆς τοῦ θεάτρου τῆς ὀπερέττας καὶ τόπιασα τὸ λαυράκι. Ἠθοποιὰ τὸ πρᾶμμα γιὰ νὰ ξέρῃς καὶ ἄ δὲ ξέρῃς καλλίτερης. Καιρὸς νομίζω ἤτουνε νὰ πέσουμε καὶ στὴ καλλιτεγνίσ. Ξηγιέμαι Ἀγησίλαος; Μετάφρασις στοῦ Μποτσαρόκου, ἀδρεφάκι, κ' ἐπισκευὴ τῆς φυσιογνωμίας σύφωνα μὲ τὸ σχέδιο τῆς πόλεω. Πρώτη σειρὰ καρέκλα καὶ τανάπαλιν. Μιὰ ἀρμένικη βίζιτα στὸ οἰνομαγειρεῖο, προπαρασκευὴ τῆς καρδιᾶς μὲ πεντ'ἔξη μισρια κι' ὕστερης στὸ παρατηρητήριο. Ἀρμενάκι ἤτουνε ἡ κοπέλλα κι' ὄντας ἔβγαινε ἐπὶ σκηνῆς βάραε συναγερμὸ σ' οὖλη τὴ νεολαίρα τῶν περιοίκω. Τσέτουλες, ρέ, τῆς βαράγανε κάθε βράδυ οἱ εὐέλπιδες καὶ γλυφόντουσαν σὰ νὰ τρώγανε ξερολούκουμο. Σκουπίσου γιατὶ λερώθηκες. Τὸν Ἀρμένη ὑπήκοο τῆς παραστάνουν οὖλοι, μὰ τὸ κορίτσι ἤτουνε ἀπὸ σπίτι καὶ δὲν τὰ μπεγλέραγε ὅπου νἆναι. Καταλάβανε, ρέ, ποιὸς ἤτουνε ὁ θηριοδαμαστής. Τραγούδαε καὶ τὸ μάτι της καρφὶ ἀπάνου μου. Δὲ θέλουνε, ρέ, καὶ πολὺ θάρρος ἡ γυναῖκαι τὸ σήμερης. Σὰ γιατρικὸ πρέπει νὰν τῆς δίνῃς τὸν ἔρωτα, μὲ τὸ κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ. Ἀμὰν καὶ μύρισε γλυκάνισο. Βολὲς-βολὲς ἔκανα πὼς δὲν κύτταγα ποῦκανε χημικὴ ἀνάλυσι τοῦ ἑαυτοῦ μου. Βολὲς-βολὲς πάλε τῆς τῶρριχνα ὁρμητικὰ ἀλὰ Ναπολέω. Δηλαδὴς μιὰ στὸ καρφὶ καὶ μιὰ στὸ πέταλο. Γιατὶ χρειάζονται, ρέ, καὶ τὰ δύο στὴ γυναῖκα: καὶ τὸ κορφὶ καὶ τὸ πέταλο.

Μονάχα ὄντας ἐσκόλασε ἡ παράστασι τὴ σταμάτισα ὄξου ἀπ' τὸ ταμεῖο, προσταντζούα, ἀδρεφέ μου, καταλαβαίνεις;—καὶ τῆς τὰ περιέγραψα καταλεφτῶς κι' ἀνορθογράφως.

—Φτάνει πειά, ἀστέρι μου, ὁ πετροπόλεμος. Ὥρα εἶνε νὰν τὰ ποῦμε κι' ἀπὸ κοντά... Γκέλ ντέ!

— Πές μου, μοῦ κάνει, κσὶ σ' ἀκούω.

—Τί νὰ σοῦ πῶ, κοπέλλα μου, δὲν τὸ γλέπεις πὼς μὲ κατάντισες. Ψήθηκα σὰν τὸν Ἀθανάσιο Διάκο. Ὥρα εἶνε πιστεύω γιὰ τὸ δωμάτιο. Θὰ μπῆς, ἀδρεφούλα μου, μπαλλερίνα καὶ θὰ βγῆς πρωταγωνίστρια...

—Δῶσέ μου το, λοιπόν.,.

—Παναγιά μου...Γάλα, σοκολάτα, αὐγό!... Ξαναπέστο, ρὲ Τραβιάτα μου. Ξαναπέστο... Ἔτσι ξαφνικὰ ποὺ μοῦ τὄσκασες τὸ παραμῦθι μπορράω νὰ νευραστενιστῶ...

—Στόχει δώσει ἀπὸ πολλὲς μέρες;

—Τί μοῦ λές, ρὲ μπαρμπουνάρα μου; Τί νὰ μοῦ δώκῃ; Ξηγήσου αὐθωρεὶ γιατὶ σ' ἐδάγκωσα... Ἐμπρός λέω.

—Δὲ σοῦχε δώσει τ' ἀφεντικό σου κἄποιο γρῶμμα νὰ μοῦ φέρῃς..; Μοῦ μύνησε προχτὲς πὼς θὰ μοῦ στείλῃ μιὰ σημείωσι μὲ ἕνα λοῦστρο. Γιατὶ ντρεπόσουνα νὰ μοῦ τὴ δώσῃς τόσες βραδειές...; Σ' ἐπλήρωσε;

Ἄκου λόγια, ρὲ ἀθρωπότη αἰμοβόρα... Γιὰ λοῦστρο παναπῇ μὲ πέρασε ἡ μυστήρια... Ἄχου περιτονίτης!... Εἶπα κεῖνο τὸ βράδυ νὰ πάω στὸ θέατρο σὰν ἄθρωπος καὶ δὲ βάσταγα μαζῆ μου τὰ ἐπιτήδεια.. Μαγκούφα τύχη!... Ἀκόμσ ζῶ, ρέ; Κάθουμαι ἀκόμα καὶ τὴ φυλάω...; Ἑλληνοαρμενικὸ ἐπεισόδιο θὰ γένῃ ἀπόψε. Σηκόνω τὸ χέρι μου καὶ τῆς ἀνάβω μιὰ κατὰ πρόσωπο, ἔτσι ποὺ πιαστηκε ἡ ἀναπνοή της σὰ νὰ ρούφαγε σαλιγκάρια...

—Πάρτη, ρὲ ξενογλώσση, γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι καὶ στὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶ.

Ἔβανε τῆς φωνὲς σὰν νὰν τὴ σκοτώσανε καὶ μαζώχτηκε ὁ κοσμάκης. Ἔτρεξε, ρέ, κ' ἐκεῖνος ὁ Μῖστος ὁ Χαβοῦζος γιὰ νὰ μοῦ ζητῆξῃ τὸ λόγο... ἐπειδὴ της κ' ἐδιαφερότανε κι' αὐτὸς γιὰ τ' Ἀρμενάκι, κατάλαβες;

Ἀμόλα μελάνι, τοῦ κάνω, κι' ὥρα εἶνε νὰ γεννήσῃς δίδυμα...Κόβε, γιατὶ ἔχω καιρὸ νὰ μαλώσω στὸ ὄπαιθρο.

Δὲν ἤθελα ρέ, ν' ἀκουστῶ στὴ γειτονιὰ πὼς ἔκανα τζῖρο γιὰ γυναῖκα ἀλλοεθνῆ, μὰ δὲ μ' ἀφίκανε. Γιούρια κατεναντίο του μὲ τὴ βαχτερία ποὺ σοὺ τὸν ἔστειλα νὰ παραθερίσῃ στὸ Πολιτικό...Ἐρεθίστηκα, ρέ, λιγάκι ἔτσι ποὺ μπῆκα μέσ' στὸ θέατρο καὶ παράστησα τὸν ὁδοστρωτῆρα... Ἀθρωπινὸ ποδάρι δὲ θὰ ξαναπατήσῃ δῶ μέσα πειά. Κι' ἂν θἄρθῃ αὔριο τ' Ἀρμενάκι νὰ ξανάβγῃ στὴ σκηνή, εἰδοποίησέ το νὰ μεταλάβῃ. Κάλλιο νὰ φάῃ ἕνα καζάνι κατράμι περὶ νὰν τὸ δῶ στὰ μάτια μου...Ἀσκημ' ὄνειρο εἶδ' ἀπόψε ποὺ δὲ σοῦ καλοβγαίνει. Ἀπὸ μέρες, ρέ, εἶπα ν' ἀνακατευτῶ κ' ἐγὼ στὴν καλλιτεγνία, ἔτσι ποὺ ἢ θὰ γενοῦνε ἀθρῶποι αὐτὲς ἢ ἠθοποιὲς ἢ ποὺ θὰν τῆς στείλω νὰ τρυγᾶνε τὰ χαμομήλια. Ἀλλά;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ
ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΚΟΥΡΙΜΕΝΟΥ ΓΙΔΙ

Περδίκω μ' π'λὶμ',
Δὲν πᾶς νὰ ξί'ῃς κ'λιὲς
λιέου ἰγὼ κὶ καΐπ νὰ γέν'ς
ἀπ' κατέμπροσθέν μ', διαόλ' κουρεμένου π'λάρ',
ἀπ' μ' ἄν'ξες μόδες κὶ σὺ
κὶ κούρεψες τὰμαλλάκιασ,
ὥσπερ Ἀνθίδα, στ' στάν'
τ'μπάρμπα Νάσου τ' Καψοκαλύβα, φόντες ἐκεὶς
κούρ βε τ'ς πρατίνες. Μ'
τῶιγραψες κιόλες σ'τ'ν
πρώτ' πρώτ' σιλίδα ἀχ τοῦ γράμμα σ' τοῦ
κουστιτρασέλιδου, ἀπ' ὄντες ἔλαβα νόμ'σα
πῶς εἶχα τοῦν Κύρκα τ'ς Νέας Ὑόρ'κ'ς.

Τὶ μ' σ'μάζουξες οὖλα τὰ στράτσα ἀπ' τ' Μιλτιάδ' τοῦ μπαλκάλκου, κι' τὶ μ' γράφ'ς τοῦν κακό σ' κὶ τοῦν παθῶν σ' τοῦ τάραχου. Τ'ν μιὰ ἀνέγνουνα τ'ς ἄλλες τ'ς ἔδουκα στὰ μ'κρέλια νὰ φκιάσ'νε ψαλίδες. Δὲν 'μπᾶς στοῦ διάλ' τ' μάνα τεμπελχανίου ἀπ' μῶφαες τ' φτιὰ χουρνιάρα μέρα κὶ σὺ κὶ τοῦ λιακουτό σ' ἀπ' ἔφκιασες μὲ τ'ν κουπριὰτ'ν Βουΐδίσια, δίπλα στ'ν ἀϊγγουρτζιά, κὶ τὶ λιὲς ἐκεῖ δίπλουμα εὐρ'σιτεχνίας θέλς, σὰν κὶ νὰ μ'βρῆκες τοὺ νότιουν πόλου, τάχαμ'τς. Ποιός μαγκούφ'ς στοῦ τ'φέξε ἐφτοῦνο, οὐρέ, πὼς θὰ ἔρθου προυσιχῶς στοῦ χουργιὸ κὶ τ'μό'ξ'ς λιακουτά; γιὰ σ'πέρνασι ἀπ' τ'ν ἰδέα πὼς θ' ἀφήκου τοῦ γάμου νὰ πάου γιὰ μπιζμπέκια ἀποῦ 'κειὰ ἀπ' σκαλίζουντας βρέσκ'ς μὲ τ'φιλενάδασ'τ'ν Ἀντράκλου στὰ ρέμματα τ'ς Βουρουτᾶς. Ν' ἀφήκου τοῦ λ'πὸν τ'ς οὐραῖες Ἀνθῖδες ἀπ' τ'ς γλιέπ'ς ξεμπρατσουμέν'ς κὶ νούμιζ'ς πὼς θὰ παίξ'νε φάϊτ, κὶ νὰ ἔρθου στοῦ λιακουτό σ', τὶ νὰ καμαρώσου; ἰσένα ἀπ' εἶσι σὰν μ'σουψ'μέν' μαντάρα, τὰ δίχους φοῦντις τσαρούχια σ' ἢ τ'ν ἀϊγκλίτσα ἀπ' σ' ἔδουκι οὐ παποῦς γιὰ νὰ φ'λᾶς τὰ τραϊὰ τ'.

Ἔχ'ς κὶ τ'ν ἀναίδεια νὰ μ' γράψ'ς νὰ ἔρθου νὰ γύρου στοῦ μπράτσου σ', διαόλ' χ'τὶ ἄδειουν, νὰ κ'μ'θοῦμι ἀντάμα ἀγκαλίτσα.

Τὶ λιὲς οὐρὲ μυιγουχάφτου, ποὺ νὰ ἀπαρατήκου τ'ς οὐραῖες παραμάνις ἀπ' μουσκουβουλᾶν' μαντζουράνα κὶ γλυκιρίν', κὶ νὰ ἔρθου κοντά σ' ἀπ' μυρ'ζουκουπᾶς μπουρντζίλες κὶ μ'ντζιθροῦλες ἰδὼ κὶ τρεῖς ὥρες ἀλάργα.

Νόθιν' ντούιν' πάρι χαμπέρ, ἰεκτὸς ἂν κατσφέρ'ς κανια φιλενάδα σ' κὶ πᾶς ἰκεῖ σ' ἀπάν' κατα τοὺν Ἀλμυρό, ἰκεῖ μὲν' κάποιους γιατρὸς ἀπ' λαμπικαίρν' δύο γρηὲς καὶ τ'ς κάν' μία. Ἂν θέλ'ς να ἰδῆς Μητρούσ' στα μάτια σ', να πράηξ'ς κατα πῶς σ'γράφ' του, να πᾶς να σὶ λαμπικάρ' να γέν'ς στρουμπουλὴ στρουμουλὴ Πιρδίκου, ὅπους κὶ πρὸ κουσπιντᾶϊτίας εἰδεμή...

Ταῦτα κὶ μένου, γειά σ' κὶ ἀντίου μ'.

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΑΛΟΥΣ

REVUES ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΠΟΥ ΕΠΗΡΕ ΔΕΚΑ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Δέκα γυναῖκες! Παναγιά μου, δέκα στόματα
καὶ δέκαγλῶσσες ποὺ καὶ κόκκαλα τσακίζουν,
δέκα κρεββάτια, στρώματα, παπλώματα
καὶ δέκα πεθεράδες νὰ σὲ βρίζουν.
Δόξα σ' ἐσὲ ποὺ νίκησες τὴν πεθερὰ
κ' ἐπῆρες τῆς γυναίκας τὸν ἀγέρα...
Ἄλλοι στὸ γάμο τους πεθαίνουν μιὰ φορὰ
κι' ἐσὺ μποροῦσες νὰ πεθαίνῃς κάθε μέρα.
Δὲν ἔκαναν καλὰ νὰ σὲ χαρῶ
νὰ σοῦ γενοῦν ἐμπόδιο οἱ ἀστυνόμοι,
γιατὶ μὲ τὸ κουράγιο σου τὸ φσβερὸ
θὰ παντρευόσουνα πολλὲς φορὲς ἀκόμη.
Καὶ γρήγορα θἀρχόταν ὁ καιρὸς
ποὺ ὅλες ἢ γυναῖκες ἢ μαργιόλες
δικές σου θὰ γινόνταν ὅλες.

Ο ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ